

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VALERIA
TENTONI

Elmas OFKE

dublinesk

İspanyolca Aslından Çeviren:
Banu Karakaş

ELMAS ÖFKE
Valeria Tentoni

Yayın Yönetmeni
Sedat Demir

Editör
M. Fazlı Gök

İspanyolca Aslından Çeviren
Banu Karakaş

Redaksiyon
Zeynep Taş

Düzeltili
Erdem Yılmaz

Kapak Tasarımı
Yasin Çetin

Sayfa Tasarımı
ademgenel.com

1. Baskı: Temmuz 2023

ISBN
978-605-73687-7-5

© Bu eserin tüm yayın hakları Epona Yayıncılık'a aittir. Yayıncının yazılı izni alınmadan hiçbir şekilde kaynak gösterilmeden kopyalanamaz, elektronik ve mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

This work has been published within the framework of the Sur Translation Support Programme of the Ministry of Foreign Affairs, International Trade and Worship of the Argentine Republic* [Obra editada en el marco del Programa Sur de Apoyo a las Traducciones del Ministerio de Relaciones Exteriores, Comercio Internacional y Culto de la República Argentina], printed on the back of the front cover or on the back cover, as appropriate, both in Spanish and in the language of the translation.

Baskı ve Cilt
Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Sertifika No: 52729
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk. Güven İş Merkezi
No: 6/13 Bağcılar /İstanbul

Othello Yayıncılık
Sertifika No: 44917
Gümüşsuyu Mah. Dünya Sağlık Sok. No: 3/6 Beyoğlu/İstanbul
Telefon: 0212 513 0343
othellokitap.com
editor@othellokitap.com

ELMAS ÖFKE

VALERIA TENTONI

Çeviren: Banu Karakaş

Valeria Tentoni

Yazar ve gazeteci Valeria Tentoni'nin (Bahía Blanca, Arjantin, 1985) *Batalla sonora*, *Ajuar*, *Antitierra*, *Piedras preciosas y Pirámide* adlı beş şiir kitabı (bu son üçü Meksika'da *Emociones lentas* adıyla tek bir ciltte toplanıp basılmıştır) ve *El sistema del silencio* ve *Furia diamante* [Elmas Öfke] adlı iki öykü kitabı bulunmaktadır. 2022'de "Cera de avispa" adlı öyküsüyle Şili Üniversitesi tarafından verilen Latin Amerika Marta Brunet Yarışması'nda Birincilik Ödülünü kazanmıştır. Aynı zamanda Nehrin Dibine Yolculuk adlı çocuk kitabının ve kurgusal olmayan kitap The Favorite Color'ın da yazarıdır. Aynı zamanda *El viaje al fondo del río* adlı çocuk kitabının ve kurgu dışı *El color favorito* kitabının da yazarıdır. Halen Buenos Aires'te yaşamakta ve Eterna Cadencia adlı blogda editör olarak çalışmaktadır.

Banu Karakaş (İstanbul, 1987) Boğaziçi Üniversitesi'nde felsefe, yabancı diller ve sinema eğitimleri almış, 2011'de ise burslu katıldığı değişim programıyla Sorbonne Üniversitesi'nde felsefe okumuştur. 2006'dan beri büyük çoğunlukla İspanyolca – Türkçe – İngilizce dilleri arasında olmak üzere edebiyat çevirmenliği ile iştigal etmektedir. 2019'da Cervantes'in büyük eseri *Don Quijote*'yi Türkçe'ye çevirerek eserin İspanyolca tam metnini dilimize kazandıran ikinci çevirmen olmuştur. 2015 yılından itibaren de Latin Amerika'nın Cono Sur bölgesinde ikamet etmekte olup Latin Amerika edebiyatı üzerine danışmanlık hizmeti sunmaktadır. Türkçe'de yayımlanan diğer çeviri eserlerinden bazıları şunlardır: *Mola*, Mario Benedetti (2021, Yedi Yayınları), *Angosta*, Héctor Abad Faciolince (2022, Livera Yayınevi), *Tristana*, Benito Pérez Galdós, (2021, Opera Kitap), *Kaplumbağa Günlüğü*, Russell Hoban (2020, Yedi Yayınları), *Siyaset Felsefesine Giriş*, Alexander Moseley (2020, Metropolis Kitap), *Sınırsız Düşler*, Ernesto Che Guevara (2020, Yazılama Yayınevi), *Eşyanın Dili*, Matthew B. Crawford (2019, Metropolis Kitap), *Tayga Sendromu*, Cristina Rivera Garza (2019, Yüz Kitap), *Edebiyat ve Yaşam Arasında Che*, Julio M. Llanes (2018, Yazılama Yayınevi), *Yazma Uğraşı*, Roy Peter Clark (2018, Metropolis Kitap) *Denemeler*, David Hume (2018, Pinhan Yayıncılık), *Bir Oğul*, Alejandro Palomas (2017, Final Kültür Sanat Yayınları).

İÇİNDEKİLER

ÇİLEKLER • 11

LIRENO • 17

SARAYLILAR • 21

SÜMÜKLÜ BÖCEKLER • 29

KÖPEK • 39

GÜMÜŞ ÇEKİÇ • 43

ZIPLOC • 53

BULUTLARDAN SONRAKİ • 63

Jonás'a

Şimdi bir dalga istiyorum, bir dalgayı resmetmek.
Tasadüfen keşfetmek dalgayı. Hem ilk hem son olmalı.

Beyaz bir dalga, pis, kokuşmuş,
kardan ve irinden ve süttten yapılma bir dalga,
kıyıya vursun ve dünyayı
yutsun. Bu yüzden geziyorum plajda.

JUAN CARLOS ONETTI
BIRAKALIM RÜZGÂR KONUŞSUN

ÇİLEKLER

O zamanlar hâlâ tek çocuktum. Kenarlarındaki dolguları renkli ve parlak kumaşla kaplı küçük, portatif bir bebek yatağına koyarlardı beni. Plastik fileye yumruklarımı sokup sokup çıkararak eğlenirdim; bazen yumruklarım fileye takılırdı, ağlardım biraz. Yemek odasının köşesindeki tek kişilik, minik boks ringimdi burası benim. Günlerden pazardı. Işık yan taraftan geliyor, eşyaların üzerine tatlı bir el gibi uzanıyordu. Su yeşili masa örtüsü de bu yüzden serilmişti. Annemle babamın ağızlarından dökülenler bütün eve yayılıyordu, duvarlarda sekiyor, fayanslara çarpıyordu. Fırının kapağı bir açılıp bir kapanıyor, ortaya birtakım isimler ve kutlamalar yayılıyordu. Hayat daha yeni yapılmış bir şeydi.

Benim payıma yüksek bir bebek sandalyesi düşmüştü, gökdelen gibiydi; korkumdan önlüğümü kirletiyordum: Haşlanmış balkabağının kavuniçi parçaları üstümden dökülüyor, havlunun içine gömülüyor, oraya sakız gibi yapışıyor, kumaşı ağırlaştırıyordu. Pislik içinde bir inek çingırağı. Televizyondaki *Caloi* programının tanıtım müziği hoşuma gidiyordu. Ekranın etrafını çevreleyen

hoparlörlerden gelen bu ses bizim aramıza, birbirimize söylemeye çalıştıklarımızın arasına giriyordu. Odalara kadar gidiyor, sonra sokağın işlevsel müziğine çarpıyordu.

Babamın çalışma odası evin garajındaydı. Tek bir hattımız, iki telefonumuz vardı: Biri onun çalışma masasında, diğeri oturma odamızda dururdu. Telefonu hiçbir zaman annem cevaplamazdı çünkü bir müşteri arıyor olabilirdi -annem cevap verdiğinde hep böyle olurdu- ve böyle olunca telefonun ucundan hukuk bürolarında hep söylendiği üzere “Ofis,” değil de “Merhaba,” sesinin duyulması hoş kaçmaz, ciddiyeti bozardı. Babam o pazar günü telefonu açıp da “Ofis,” yerine “Merhaba,” dediğinde hattın öbür ucunda ne vardı acaba? Annem, telefon kendine mi gelmiş diye sordu mutfaktan ama babam kulağını ahizeye dayamış dinlemekte, bir yandan öbür eliyle diğer kulağını kapatmaya uğraşmaktaydı. Canı sıkılmış bir tavırla sakalını çekiştirdi. Annem yine seslendi ama bu sefer biraz yakınına gelmişti: “Bana mı?” Ona değildi. Belki babama bile değildi. İyice yaklaştığında babam boştaki sol elini iki yana salladı suratından uzaklaştırmadan, sonra da kulağını kapadı o eliyle.

“İyi duyamıyorum sizi. Nereden arıyorsunuz?” dedi birkaç dakika sonra. Devamı da vardı. “Numaramı size kim verdi?” diye sordu ama yanıt gelmemiştii sanki. “Evet, ben avukatım, ama ben onlara bakmıyo... Sizi ihbar ettiler; neden? Ama öyle mi gerçekten? Siz onu...? Yani diyorum ki siz mi yaptınız?”

Annem eliyle ağzını kavradı, bu görüntüyü hiç unutmam. Öyle bir kavramıştı ki sanki ağzı, bedeninin yerinden sökülüp çıkarılabilir bir parçasıydı. Işık, kontrastları

yutuyor, beyaz perdelerin arasında silinip gidiyordu. O gün öğleden sonra parka gidecektik. Arabayla çıkacak, ağaçların arasında kayıp giden ılık bir ekosistemin içinde ilerleyecektik.

Telefonu kapattı. Tam benim önümde, sırtı bana dönük duruyordu. Kollarının etrafında güneşin pul pul ettiği incecik yün iplikler belirliyordu. Ahize çevirmeli telefonun yuvasına oturdu ve kablonun bukleleri birkaç saniye boyunca sallandı. Annem yalnızca gözlerini oynatıyordu, iki huzursuz su kabarcığıydı gözleri. Bir şey sormadı ama babam bir şeyler söyledi. Sonra başka şeyler daha söyledi.

“Hangi orospu çocuğu vermişse numaramı.”

O zamanlar hâlâ sigara içiyordu babam. Avluya çıktı ve bir *Parisienne* yaktı. Benim elim yine plastik fileye takılmıştı. Annem gelip şefkatle çözdü elimi. Beni oradan çıkardı ve küçük sandalyeye oturttu. Önüme, üzerlerine şeker serpilmiş bir kâse çilek koydu. Yemeği getirdi. Tabakların masa örtüsünün yüzeyinde yerlerini alırken çıkardıkları o müzik.

Babam yeniden içeri girdi, oturdu. Hiçbir yere bakmıyordu, sadece oradaydı. Sarıh bir güzellikle gidip gelen fuşya bir kazaktı annem. Telefon gene çaldı. Annem ayağa kalktı ama babam onu kolundan tuttu.

“Açmayacağız. Huzurla yemeğimizi yiyeceğiz, pazar bugün.”

Annem çatalını et parçasının bir o yanına bir bu yanına batırdı ama bıçağı yerinden kaldırmadı. İki cam bardağa su koydu: Derli toplu bir çizgiye dönüşene kadar bir gücün etrafına çöküp yerleşiyordu bu madde.

Sonra yanıma yaklaştı, ağzıma bir çilek verdi. Ekşiydi ve yüzeyindeki şeker elmasları tadabiliyordum. Yoksa üstündeki siyah çekirdekler miydi onlar acaba? Yuttum. Hayat, bizim için yeni yapılmış bir şeydi. Telefon yine çaldı. Annem su geçirmez bir heykel misali beni beslemeye devam etti.

Babamın burnundan derin derin hava çıkıyordu. Yalnızca karşıya, geleceğin ateş hattına bakmakta olan bir bizundu şimdi. Yumruklarını sıkı ve tabağının iki yanına iki ağır taş gibi bıraktı. Telefon sustu.

Annem konuştu, önemsiz bir şeyler söyledi. Yemiyor, tabağından kalanlarla oynuyordu. Telefon tekrar çaldı. Hareket etmedik, çalıp çalıp sussun diye bekledik.

Sonra bir şey oldu. Telefon, normal çalma sesini çıkarmayı bıraktı. Onun yerine aynı es verme sürelerine riayet ederek bir bebek ağlaması geldi. Bana baktılar; ben değildim. Ben çileklerimle birlikte, ağzımdan salyalar akıtmakla meşguldüm.

Babam bir hışım ayağa kalktı. İskemlesinin ayaklarını yer karolarının üzerinde gıcırdattı. Telefonun yanına kadar yürüdü. Gördüm gidişini.

Eskisinden daha uzun boyluydu sanki.

Annem beni hop yapıp kucağına aldı, sakar elimle kâseyi devirdim. Annem karnımdan sıkı sıkı tutuyordu beni. Babam yere çömeldi, telefonun kablosunu eline geçirmesiyle ağlama sesleri durdu.

Ama masaya geri oturmadı. Ceketini askıdan aldı ve dışarı çıktı, hiçbir şey söylemedi. Kapı sert bir şekilde çarptı, gümbürtünün ardından anahtarların dışarıdan

usulca dönme sesi geldi. Kapı tokmağının sıkıca kapandığının kanıtı.

Annem beni rahmine geri döndürmek istermişçesine sığıttı. Ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Işık çekilmeye başladı. Önce yemek odasından, sonra oturma odasından, ölü bir şeylerden müteşekkil bir parti balık avı misali çekildi. Sehpanın üstünde yükselen toz parçacıklarını, eskiden dalgaların şarkısının duyulabildiği o deniz kabuğu taneciklerini de beraberinde götürdü.

LIRENO

Yemek masasının etrafını dolaşıp onu aradı. Bu sefer hepsini hak ediyordu. Üzerinde sadece külotu vardı; ne ofise geç kalacağını ne de binadaki komşuların gürültü yüzünden şikâyet edeceğini düşünüyordu. İlk kez olmayacaktı.

Onu mutfağa kadar takip etti ama sonra elini sildi ve ateş ederek dışarı çıktı. Kapıyı arkasından olanca gücüyle çarptı, evin bu kısmını kapatmıştı artık. Manevra alanını daraltmak istiyordu.

Öfkeden ve uykudan gözleri bulanıklaşmıştı. Mamut gibi ilerlerken attığı adımlar yüzünden zeminde belli belirsiz depremler yaşanıyordu. Bu hareketlerinden birinde bir bardak suyu devirdi.

Lireno, kelimelerin yanında başka sesler de çıkarıyor, pis nefret sözleri savurup duruyordu. Soluk alışığı güçleşmişti. İhtiyarlamış bedeni yarasa ile dolu bir mağaraydı adeta. Baş aşağı durmuş, aşağı inmeye çalışan bir tanesinin kanat çırpışlarını hissedebiliyordu.

Komodinin üstünde gece için hep bir bardak su bırakırdı. Bazen geceleri uykusundan susamış uyandığı

olurdu. Uyanmadığı zamanlar ise dibinde beliren baloncuklar dışında bardağı hiç değişmemiş bulurdu. Kendine bir yer bulabilmek için oraya kadar giderek, o minik gölcüğün içine dalıp yüzerek emek vermiş havanın ta kendisiydi bu. Ümitsizliğindeki zarafetten dolayı saygı duyduğu bir havaydı -tıpkı bazen soğanların başında biten yeşil saplar gibi.

Masaya dökülüp oradan da yere devrilen suya dikkat etmemişti, ta ki sağ ayağıyla üstüne basana dek. Ta ki sağ ayağındaki çorap, saniyenin binde birlik küçücük bir anında yeteri kadar suyu emip midesini elektriklendirerek öfkesini kabartıncaya dek.

Bu noktada durdu. Lireno, öbürünün daha atik olduğunu biliyordu. Strateji gütmekten saldırmak faydasızdı.

Jaluziyi kaldırdı. Bıraktı ki yeni günün yeni havası içeri dolsun. Banyoya gidip duşu açtı. Çoraplarından başlayarak soyundu. Hep çorapları ayaklarında uyurdu. Kadın ona hayatı boyunca, çoraplarını çıkarırsa hastalanabileceğini söyleyip durmuştu.

Ona dair aklında kalan son hatıradaki bir hastane yatağındaydı. Burnundan iki küçük tüp çıkıyordu. Çenesi düşmüş, ağırlaşmıştı; sanki bedeni o güne dek hiç bilmediği, ona daha yeni tecelli edilmiş, atalarından kalma bir kanuna itaat ediyordu. Önceden ağzının bulunduğu yerde şimdi kuru bir delik vardı. Doktor içeri girip artık yapılacak bir şey kalmadığını söylediğinde ilk yaptığı şey yüzünü örtmek için çarşafı yukarı çekip ayaklarını ortaya çıkarmak oldu.

Yalınayaktı.

Duşla sakinleşti. Sağ ayağı buz gibiydi, ılık suyla temas edince sanki yanıyormuş gibi hissetti. Birkaç saniye sürdü bu. Sonrasında genel bir esenlik hissi kapladı her yerini.

Kurulandı. Öbürünün nereye saklandığını bilmiyordu, ama kahvaltı etmeye karar verdi, onunla daha sonra ilgilenecekti. Üzerini giyindi, harap olmuş ayak-kabıllarını bu sefer yatağın altında buldu. Boğazından yukarı kekre bir tükürük çıktı ve bu çirkin suyun onu mahvedebileceğini, derisini, soluk borusunu, kemiklerini yiyip bitirebileceğini, bir salyaya dönüştürebileceğini sandı, er ya da geç birisi gelip kuru çoraplarıyla üzerine basacaktı. Yutkundu.

nce bir şeyler yiyeceğim, dedi kendi kendine.

Gardıroptan eski bir çift ayakkabı çıkardı. O kadar da fena durumda değillerdi. Biraz boyayla dzeltilirdi.

Mutfağa gidip kendini içeri kapattı. Sesini bile duymak istemiyordu. aydanlığı alıp ocağı yaktı; kibrit bir kıvılcım çıkardıktan sonra yere düştü, düşerken söndü.

Öbür tarafta bir şey hareket etmekteydi. nemsemeye çalıştı ama imknsızdı. Kahvaltısını bırakıp kapıyı bir hışım açtı. Oradaydı. Bir saniye gözlerini birbirlerine dikip bakıştıllar, sonra koşarak fırladı.

Kendisini neyin beklediğini biliyordu.

Eski ahşap bir mobilyayı kalkan niyetine kullandı. İyi sofra takımları bunun içinde dururdu. Boğuşma sırasında, üzerinde Lireno'nun babasının yüzü olan bir resim erevesi boşluğa doğru ilerlemeye başladı. Gülümseyen başının göründüğü ufak bir tablo da hareketler yüzünden

zıp zıp zıplıyordu. Babasının dişleri: Yemek odasının sefil uçurumuna doğru yürüyen bir kalsiyum rezervi.

Nihayet kaburgalarına bir tekme indirmeyi başardı. Öteki bir feryat edecek oldu ama çaydanlığın ıslığından zar zor duyuldu. Sonra iyice yakalayabilmek için ayağıyla göğsüne bastı ve birkaç tekme daha savurdu. Li-reno yerde ona ardı ardına darbeler indirirken kendini gücünün zirvesinde hissetti.

Serbest bıraktığında durumu ölmüşten halliceydi; ama hâlâ nefes alıyordu. Birkaç dakika boyunca onu seyretti. Çamaşır odasına gidip karton bir kutu getirdi. Kutunun içine yerleştirdi. Kutuyu kapattı.

Tıraş oldu. *Old Spice* parfümünü sıktı. Eski ayakkabılarını cilaladı. Yeni bir çift ayakkabı kaç patlar, diye düşündü. Kutuyu aldı. Dairesinden çıktı, boş kalan eliyle kapıyı kapatırken dengede durmaya çalıştı. Garaja indi. Kutuyu arabasının bagajına koydu. Radyoyu açtı.

Bir yirmi dakika kadar sonra otoyoldaydı artık. Di-kenli teller. Çimen. Banketin üzerinde yabancı otlardan müteşekkil bir battaniye. Durdu. Yolu seviyorum diye düşündü. Asfalt yeniydi. Akciğerlerini havayla doldurdu.

Katran kokusu hoşuma gidiyor. Kaşık kaşık yiye-bilirim.

Bagajdan kutuyu çıkardı. Açıklığın üstünde titre-şen hasırotlarının arkasına yerleştirdi açmadan. Yola koyuldu. Otobanı izledi. Kamyonetin biri geçsin diye bekledi, sonra U dönüşü yaptı. Şehirden uzaklaştıkça frekansı bozulan radyo, sesinin köşelerini geri kazan-maya başladı. Bu ayakkabılar o kadar da eski değil, dedi kendi kendine. Gaza bastı.

SARAYLILAR

Işık, bütün güneş sistemini geçtikten sonra ağaçların gölgeleriyle parça parça dağılıp onun tişörtüne düşüyordu. Böylece her şey kararmıştı, sanki ona hiçbir şey dokunamaz gibiydi. Bense ancak bir iki adım gerisinden gidiyordum onun. Işık bana geliyor mu değmiyor mu bilmiyordum.

Birlikte gidiyorduk ama aynı anda değil, tıpkı sokakta tartışan, tartışmanın içinden aynı zamanda ritim ve hızları ile de kavgaya tutuşan çiftler gibiydik. Tartışmalarda yaşanan nefret, devasa ve yersiz, paranormal sıçrayışlar yapan iki yaşamlı bir hayvan sayılır. Ben de işte yolumuza çıkan her şeyden böyle nefret ediyordum. Köpeklerden mesela. Ya da köpekleri gezdirenlerden. Ağaçlardan sarkıp şarkı söyleyen, sonra binaların pencerelerine gizledikleri yuvalarına dönen çömlekçi kuşlarından da nefret edebilirdim ama etmiyordum. Görünen o ki azami hor görme ölçümüz köpeklerdi.

Ailecek yenecek ögle yemeğine yetişebilmek için erkenden yola çıkmak istemiştik ama tartışmamız evin her köşesinde geciktirdi bizi. Önce yemek odasında, sonra

mutfakta, hep peşimizdeydi. Sonra her birimiz kendi dünyasında ayrı ayrı tartışmaya devam etti üzerimizi giyinirken ve o anda sanki bir mola vermişiz, bir uzlaşmaya varmışız gibi oldu. Can yakıcı son sözler söylendiğinde artık neredeyse kapıdaydık, yolculuklarımızdan topladığımız magnetlerin sergilendiği buzdolabına sırtımız dönmüktü. Minyatür vikunya, Barselona'dan aldığımız tirbuşon, Eyfel Kulesi üstünde duruyordu, bir ara kulenin üstü kopmuştu kazayla. Sonra, epey bir zahmet göstererek sessizliği sağlamış ve asansöre binene kadar kamp ateşiymiş gibi koruyup muhafaza etmiştik bu sessizliği.

Kaldırıma çıkar çıkmaz saldırılar yeniden başladı. Şimdi bir buçuk adım ötemde devam eden tartışma tamamen beyhude hale gelmişti. Tartışmayı o taşıyordu bayrak misali ama her an gönderi benim elime almam ve coşkunlukla sallamaya başlamam da mümkündü ve hatta başlayacaktım da. Ama şimdilik kendi hayatımın, kendi durumumun saraylısıydım. Onda başlayıp bende son bulan o upuzun kortejin sonunda yenilgiyle ilerlemekteydim.

Bir anlığına bizi bu huzursuzluğa sürükleyen şeyin izini sürüp bulmaya çalıştım ama başaramadım. Saat kaçtan beri birbirimizden nefret ediyorduk? Çok uzağa, çok eskiye dayanıyordu; birbirlerini geleceğe doğru itip kakan, başkalarına yönelik, eski nefretlere. Rüzgârın bir dönüşü bizi barıştırmaya yetecekti de o rüzgârın kendi gelmesi gerekiyordu. Yorulmak, ihtiyaç duymak gerekecekti. Mini minnacık, reddedilemez bir iyilik iş görebilirdi mesela. İstese benden keşke, diye düşündüm. Hiç öpüşmemiş âşıklar da bazen böyle düşünür.

Gökyüzü pırıl pırıldı. Tek bir bulut yoktu: Bizim yürüyüşümüzü hakir görüyordu hava. İkimiz birden bunun farkına varsak yetecekti. Ama ben konuşmak istemiyordum, sevecen laflar etmek gelmiyordu içimden. Işıkları beklemeden yolun karşısına geçtik ve aramızdaki mesafeyi koruyarak süpermarkete girdik. Hemen ayrıldık birbirimizden.

İçeride ağır hareketleri birbirinden bağımsız, iki ayrı varlığa dönüşmüştük. Başka türden bir çift olsak ihtiyaç duyacağımız şeylerin önünden geçtim, ama açıkçası o konuda bile seçenek çok değildi; az sayıda raf vardı ve eksik ürünlerin yerinde ta arka dibe kadar uzanan, süpermarketlerde kimsenin görmediği karanlık boşluklar oluşuyordu. Bakışlarımı bu düzensiz ve gizli boşluklara daldırdım; hazine arar gibi bakınıp, bu boşluklar arasında bir örüntü bulmaya çalıştım. Bir süre önce birbirimizin görüş alanından çıkmıştık ama hiçbirimiz diğerini bulmaya uğraşmıyordu.

En arkaya, buzdolaplarının arasına daldım. Orada yeteri kadar kalsaydım beyaz floresan tüpün kıpır kıpır ışığının altında o motorların titreşimleri beni yatıştırabilirdi, fakat fırtınanın ortasında durgunluğa kim katlanabilir ki? Böylece donmuş ellerimle ve parmaklarımı uyuşturan iki buz gibi konserveyle buzul bölgesinden geri döndüm.

Tam o sırada onu gördüm. Arkası dönüktü, şarap seçiyordu. İyi bildiğimiz bir şarabı aldı. Sonra baktım rafa geri bıraktı, başka bir tane seçti. Canım yandı; ben bu yeni şarabı bilmiyordum, hangisi olduğunu çıkaramadım. Tam artısını eksisini tartarken yetiştim, mini

minnacık bir jestle almaya karar verdi. Genelde savaş yeminlerimi yenilerken kullandığım ses tonumu takınıp hangi marka olduğunu sordum. Acaba kimden öğrenmiştim bu tonu ve neden bir türlü bırakamıyordum? O ise kuru bir cevap vermekle yetindi, pozisyonunu koruyordu o da. Israr etmedim. Ben olsam hangi şarabı seçmek gerektiğini bilemeyecektim zaten.

O vakitte kuyruk uzun oluyordu, kadının biri de kasa gereğinden fazla durmuştu. Kartı çalışmıyordu, bozuğu çıkışmamıştı, kasiyerin hatasıydı. Bir şeyler akamete uğruyordu. Bize de bulaşınca biz de şişelerin, sabunların ve promosyonların arasında sabırsızlanmaya başladık. Adeta bir virüs gibiydi ama onun umurunda değildi. Bilakis şişenin etiketini okuyor, uzak üzüm bağlarında seyahate çıkıyordu, öğlen güneşi bu bağların üzerine de ıslıl ıslıl düşüyordu. Bu noktada artık benim ellerim yanmaya başlamıştı ama konserveleri nereye koyabileceğimi bilmiyordum. Yere fırlatıp parçalamak istedim.

Nihayet kasaya vardık. Kibar kibar ödedik; ne de olsa eski bir koreografiydi bu. Dışarıdan bakan kimse neler döndüğünü fark edemezdi. Caddeye kadar hiç konuşmadan ilerledik. Aldıklarımızı tamı tamına paylaşmıştık. Şimdi yolumuza çıkan şeyler kendilerine karşı aynı nefreti taşıyormuş gibi geliyordu gözüme, bu örümcek ağından kendimizi çıkarmak zorundaydık. Dimdik sırtına, vakur omuzlarına baktım. Ellerin alışıveriş poşetlerini taşımak için gösterdiği gayreti, o ellerin asaletini gördüm. O bende ne görüyordu acaba? Görebilseydi ne görürdü? İç karartıcı bir acıma duygusu teslim almaya başladı her yanımlı.

Bir tür çaresizlik. Sola döndük, ezberden. Mahallede hâlâ sağ kalmayı başarmış Arnavut kaldırımını sokaklara övgüler dizme alışkanlığımızı bu blokta sürdürürdük hep.

Köşeye vardığımızda kadını ilk tanıyan ben mi oldum bilmiyorum. Otobüs durağının yanında ayakta durup caddenin seyrine dalmıştı. Bir saniyeliğine onu bütünüyle görmüştüm. Vücudunu bir ileri bir geri sallaya sallaya otobüsünü bekliyordu, siyah saçları beline kadar iniyordu şerit gibi. Siyah saçlarından nefret etmiş değilim; her ne kadar saçıyla da, kokusuyla da, yoğunluğuyla da, aramızda metrelerce mesafe olsa da beni mıknaş gibi çekip içine alıyordu. O da görmüş müydü bilmiyordum. Ya da bakıp bakmadığını. Şimdi yolun karşısına geçmeden önce durmuştuk ya, o da onu izliyor muydu bilmiyordum.

Yerde, bacaklarının arasında büyük bir çanta vardı. Acaba bu çantada ne taşıyordu ve nereye gidiyordu çantayla ve şu anda neden bizim mahallemizden geçiyordu; geliyor muydu yoksa gidiyor muydu? Yine kendi kendime acaba onunla bu son karşılaşmamız mı olacak, yoksa acaba o bu sokaklarda kendi başına gezerken onunla karşılaşmıştı da bana hiçbir zaman söylememiş miydi ya da ben bu sokaklarda kendi başıma gezerken onunla karşılaşmıştım da hiç farkına mı varmamıştım, diye düşündüm. O ana dek kadın, bir anlamda, yalnızca bir isimden ibaret olmuştu hep. Aramızda zehirli değişikliklerle yeniden belirişlerinden tasarruf eden kısa bir kelimeydi.

Biz onun adına birbirimizden nefret ederken bu kadın ne yapıyordu? Acı mı çekiyordu? Mutlu muydu? Siyah saçlarını başkalarının evlerinde yıkıyor muydu? Ondan bahsettiğimizi, onu masaya oturttuğumuzu ve yatağa, sonra da uykuya sürüklediğimizi biliyor muydu? Daha sonra da iş yerinde bilgisayarlar bozulduğunda onu konuşturduğumuzu? Sohbetlerinde hangi isim geçiyordu? Benimki mi? Onunki mi?

Onu görmediğini umarak hiç konuşmadan beklemeye devam ettim, hatta ben de ona bakmıyordum, sanki böyle yapınca var olmamasını sağlayabilirmişim gibi. Zaman, tuhaf bir sarmalın içine girdi; varsayımlarımı büküp uzatıyor, deforme ediyordu. Düşünceler kafamda tekrarlanıp üst üste yığılıyor, bir yandan taksi kornalarının, motorların, motosikletlerin sesleri duyuluyordu. Bana bir şey söyledi ama bunca gürültünün içinde duyamadım. Şarapla ya da öğle yemeği için marketten almayı unuttuklarımızla alakalı bir şey olabilirdi. Cevap vermeden trafik ışıklarının değişmesini beklemeye devam ettim.

Sonunda karşıya geçtik. Kadını gördüğüm yöne doğru çevirdim başımı ama orada değildi. Ne o ne de yanında bekleyen diğer yolcular oradaydı.

Şimdi parke taşlarını yakın zamanda kaybetmiş olan sokağa gelmiştik. Bir gün büyük makineler gelmiş, biz görmeden zemini düzlemişti. Oluklarda, önceki yüzeyden kalan tek tük izler belirliyordu. Üç blok ötede, hâlâ direnişin, eski dünyanın tarafında olduğumuz için kendimizi tebrik ettiğimiz kaldırım buydu. Hâlâ ona bakmıyordum. Kalbim, bir rüyada kendini savunuyormuş gibi güm güm atıyordu. Ve o saçlar apansızın bütün

şehir boyunca parça parça yayılan zifte dönmüştü. Günlerin başlangıcından evimize yavaşça açılan bir kraliyet halısıydı.

“Yazık. Eskiden ne çok severdim bu sokağı,” dediğini duydum birdenbire bütün netliğiyle. O zaman bile benimle konuşurken yüzünün nasıl bir hâl aldığına bakmaya cesaret edemedim. Özel bir tonlama olmadan söylemişti, sıradan ve vahşi şeyler söylediği tonda.

SÜMÜKLÜ BÖCEKLER

Bir gece vakti uyandı çünkü salonun pencerelerinden birinde bir gürültü duymuştu. Bir şey değildi elbette. Ama birdenbire o koca evde yalnız kalmıştı ve her şeyden korkar olmuştu. Yatağa dönmeden önce biraz su içmek için mutfığa gitti. Gözlüğünü takmadığı için şekillerin hepsi karman çorman lekelerden, gölge içine gizlenmiş gölgelerden ibaretti. Saatin sabah üç ya da dört olduğunu tahmin ediyordu çünkü ağır bir yabancılık hissi vardı üzerinde. Duyguları birbirlerinden ayrılmıştı, kendini yönetmekte zorlanıyordu. Kedi arkasında belirdi, sanki karnından dünyanın merkezine bir ok atacakmış gibi kavis halinde büktü bedenini. Mırıl mırıl mırıldandı, kafası karışmıştı, kahvaltısını bacaklarının arasına alırken neredeyse devirecek oldu kabını.

Buzdolabının kapağını açtı, beyaz ışıık dikdörtgen alanı aydınlattığında -yeşil zemin, granit tezgâh, musluk ve sessizlik içinde otlamakta olan diğer her şeyi- duvardaki açık mavi karolardan birinin üzerinde koyu bir siluet gördü. Bardak almak için o tarafa gitmek zorundaydı. Aslında bulaşıklıktan el yordamıyla alıvermekti

niyeti ama uyandığından beri üzerinde olan korku her yanına öyle fena bulaşmıştı, başına bir talihsizlik gelme ihtimaline öyle meylediyordu ki ilerlemeden önce yatak odasına gidip gözlüğünü almayı tercih etti. Kedi yatağı çıktı yeniden. Oysa mutfağı döndü ve kontur izlerine bakınca bunun bir sümüklü böcek olduğunu anladı. O iğrenç yumuşakça, bardağın içinde miydi yoksa? En iyisi bardağı şimdi kullanmamak, yarın da bir güzel yıkmaktı. Buzdolabına soğumaya bırakılmış, musluk suyuyla dolu plastik şişeyi aldı, yanında götürdü. Koridoru geçerken şişenin ağzından içti. Neredeyse ona farkında olmadan dokunacaktı, bu düşünce yüzünden tiksintiyle irkildi. Hâlâ oradaydı. Çok uzağı gitmesinin yolu yok gibi geliyordu ona. Yatağı iyice mayhoş vaziyette uzandığında kendi kendine dedi ki: Unutayım en iyisi.

Ertesi sabah görünürde hiçbir şey yoktu. Kedinin kabına mamasını koydu. Tezgâhın üzerinde kalan şeker kalıntısını deterjanla sildi, üzerinden çamaşır suyuyla geçti. O gününü de tıpkı diğer günleri gibi geçirdikten sonra gece vakti uyumaya gitti ama uyuyamadı. Aklına habire birtakım meseleler geliyordu, kafatası zavallı bir kara delikti sanki. Onu yastığı dayamış halde sabit tutan yerçekimi, bu sefer ona ulaşan görüntüleri sıkıştırırmaya koyulunca görüntüler sonunda ezilmeye başladılar. Belki de bunlar başka insanların kafasından alınan kupürlerdi ve bu insanlar gerçekten uykuda olduklarından görüntüler de onun kafasına taşınmıştı, hazırda bunca elektrik vardı ne de olsa.

Kendine ıhlamur demlemek için kalktı. Ne olur ne olmaz diye gözlüğünü taktı, çoraplarını giydi, içeriye

girmeden önce tavan ışığını yaktı. Floresan iyice alışana kadar tili tili titreşirken baktı ki üç olmuşlar. Durumun netliği, mutfığa öyle bir kuvvetle düşürdü ki tüm ihtimaller bütünlük kazanmıştı artık. Bunun daha önce de olduğunu hemen anladı ama o günlere dek geceleri hiç uyanmamış, o yüzden farkına varmamıştı.

Eskiden, adam da evde yaşadığı zamanlar, cep telefonunun alarmı çalana dek uykuya tamamen teslim olur, derin ve deliksiz uyurdu. Hatta alarmı yok sayardı. Onun sevgisi, dünyayı taşıyan filleri taşıyan o büyük kaplumbağa kabuğuydu. O hassas, güvenli Tetrisin üzerinde duruyordu hep. Şimdi ona yarenlik etsin diye kediyi içeri alıyordu artık, gerçi kedi ondan çok erken uyanıp istediğini elde etmek için onu ısırp tırmıkladığından, yine dışarı çıkarıp uykusunu bölmek zorunda kalıyordu. Sonra da zaten artık gün doğmaya başlamış oluyordu ya, o zaman bunca simülasyon niyeydi? Kedi içeride diye daha az yalnız sayılmazdı. Gerçi orada bulunduğu için müteşekkirdi ve bir anlamda savunmasına gelmesini de bekliyordu. Güveleri ve sinekleri yiyorsa belki onu da bundan kurtarabilirdi.

Bir duvar karosunun üzerinde bir tanesini seçti gözü, aynısı mıydı acaba? Bir öncekini bulduğu yerin azıcık ötesiydi bu. Tabaklardan birinin üstünde bir başkası daha vardı, en dibinde. O tabağı bir daha asla kullanmayacağına dair kendine söz verdi, hatta gerekirse avluda yere çalıp parçalardı da, onun tabağı bile olsa yapardı. Ve sonuncusu, az kalsın tezgâhın karışık taş deseniyle karıştıracağı bu en sonuncusu da mikrodalga'nın birkaç

santimetre yanındaydı. Ne yapacağını bilemedi. Bir değil üç taneydiler artık! Eline bir *Raid* geçirdiği gibi nişan aldı.

Ertesi gün hiçbir şeyle karşılaşmadı. Bu işlerin böyle yürüdüğünü biliyordu, yalnızca geceleri çıkıyorlardı. Hem ayrıca dillerinin üzerinde bile dişleri vardı. İhtiyatlı bir hesaplamanın ardından saat sabahın üçünde sefere çıktı. Sayıları ikiye katlanmıştı. Bir tanesi çoktan büfeye tırmanmaya başlamış, bir başkası kurumaya bıraktığı bıçağın bir tarafında dengede durmaya çalışıyordu.

Google'dan baktı, buldu: Eğer dışarıya bir bardak bira bırakırsanız sümüklü böcekler mayaya gider, çünkü arzuları onları aptallaştırır. Sonra da ölürler.

Çıkıp bira aldı. O gece kedi bacaklarının arasında fokur fokur dolanırken biranın birazını içti, bir yandan da onun kendisine yasaklamış olduğu filmlerden birini izledi. Epey bir kısmını ise bıraktı, zaten oldu olası sevmezdi birayı. Bardağı mutfağın ortasına, fırının önüne, çamaşır suyundan parıl parıl parlayan yeşil zeminin üzerine yerleştirdi. Uykuya daldı, o gece hiç uyanmadı. Ya alkolden ya derin uykusundan ya da üst üste binen onca şeyden olacaktı. Ertesi gün ev yapımı mütevazı kapınının unutmuştu bile. Kalktı, gözlüğünü takmadan doğruca mutfağa gitti *mate* çayını hazırlamaya. İçeri girince bardağı devirdi yalın ayağıyla.

Ah, işte bundandı iğrenmesi. Diğeriyle hiç ilgisi yoktu.

Biraz ağladı, sümüklü böceklerle mi, eve mi, ona mı ağladı, bilmiyordu. Kendisi içindi. Sonunda uzun uzun ağladı, sanki ağlamakla eğleniyormuş ya da hüngürdeyişi bir tür sulu kutlamaymış gibiydi. Belki de üzgün

olmak için daha ufak bir bahane bulduğu için mutluydu bile. Bir anlığına da olsa, yükseklerden yere çakılan kalbinden başka bir şeydi bu sefer.

O gece inceleme yapmak üzere uyandığında baktı ki bir düzine olmuşlar. Saldırı sonucunda çoğalmışlar mıydı, yoksa gizli ordularını mı çağırmışlardı? Nereden geliyordular bu kadar? Nasıl böyle hızla ürüyorlardı? Uzun, nemli, gürbüz vücutlar sağa sola abartılı, cüretkâr pozisyonlarda yayılmıştı. Tiksintiden aklını yitirdiğini hissetti. Erzak dolabından bir paket tuz aldı ve aralarında ayırım yapmaksızın, nişan almaksızın sallayıp dökmeye başladı. Bir kar tozu içlerinden birkaç tanesini kurban etti ama hepsini değil. Sümüklü böcekler erimeye başlarken onun da midesi buruluyordu.

Canlıların arasından ölüleri bulup temizlemek istemedi. Yatmaya gitti. Odasının kapısını kapadı, kediyle birlikte içeride kaldı. Kafasında her şey yolundaydı: Eğer uyursam her şey bir süreliğine ölür, ben de ölürüm, yarın da belki gece benim için bir şeyler hazırlamış olur.

O da birlikte düzenleyip, boyayıp hazırladıkları evde hâlâ kendisiyle beraberken de böyle düşünmüştü. Bu eve doldurdukları şahane nesneler şimdi ona birtakım kimselerin duvarlara astığı tahnitlenmiş hayvanların camdan gözleri gibi bakmaktaydı. Ancak şimdi ona nefes almayan şeyler gibi gözüküyorlardı sonunda. İstilacı sümüklü böcekler ise daha canlıydılar onun gözünde.

Öğürme isteğine karşı koymaya çalışarak eldivenlerini taktı, biraz daha çamaşır suyu döktü, yer beziyle paspas geçti. Kedi, işine yarar bir şeyler bulma umuduyla etrafı kokluyordu. Dezenfektan sıkıttı. Mutfaktaki

tüm dolapları, bölmeleri tek tek açmaya başladı. Tencereleri, tabakları, saklama kaplarını, kavanozları, paketleri altüst etti. Kedi bu minik saklanma yerlerine girdi, gayet mutlu. Buradan da bir havadis getiremedi, tatilden dönen biri gibiydi. Nereden geliyorlardı yahu? Sümüklü böcekler gündüzleri nerede geçiriyordu? Mutfağa nasıl varıyorlardı? Yoksa zaten hep oradalardı da kendisi kıpır kıpır dolanıp gürültü çıkarırken, güneş pencereden arz-ı endam eylerken onlar kamufle olup gizleniyor muydu? Kaynağı bulmak istiyordu.

Günler böyle geçip gitti. Birbirinin peşi sıra ilerlediler, hepsi birbirine benziyordu. İçeri girerken kapıyı her açtığında onu da içeride bulmayı ümit ediyordu. Olmadığını fark edince üzerine bir çekiç iniyor, kendisini tek bir darbeye yere yapıştırıp zeminin üzerinde eziyormuş gibi hissediyordu. Gömleklerine, perdelere yapışıp, geride bıraktığı parfümün kapağına burnunu gömüp ağlıyordu. Gardıroptaki hırkalarına sarılıyordu -o yıllar boyunca adamın boyu ne kadar uzunsa hırkalar da hemen hemen o hizada duruyor, onu sevgiyle kucaklıyorlardı. Kediyle konuşuyor, kendi kendine konuşuyordu. Komşuları zalimce sorular soruyordu ona, gerçi esasında zalimce bir eylem, bir direnç testi olmayan soru mu var sanki? Öğle vakti komşulara dikkat kesiliyor, arabaların geçişini, otobüsün geçişini, güneşin geçişini, bulutların geçişini izliyordu. Büyük yatağa yüz üstü uzanıyor ve şakaklarının, içindeki hortlakların tırmandığı eski ahşap merdivenler misali gıcırdadığını hissediyordu. Akıldan konuşmalar pratik ediyor, öfkeyle doluyordu. Acıdan kurtulabildiği için sinirleniyordu.

Yalnızca geceleri sümüklü böcekleri yeniden düşünüyordu. Yine kalkacak ve artık hiçbir şey yapmaya gücü de kalmayarak, her seferinde daha da çoğaldıklarını teyit edecekti. Kedi böceklerin karşısında hırlıyor, çenesini titretiyordu; bir keresinde çatılarda öldürmeyi başarıp çiçek tarhındaki bir bitkinin arkasına sakladığı güvercini adak niyetine getirdiğinde de onu böyle görmüştü. Kuşu kanlı kanadından tutup bir torbanın içinde dışarı çıkaran da kedi olmuştu. Ama başka bir şey yapmıyordu, zaten bir kedi sümüklü böceklerle ne yapacaktı ki? Kendisinin de daha iyi bir şey yaptığı yoktu.

Her gece sayıları ikiye katlanıp duruyordu. Artık sayamıyordu bile.

Komünal bir gelgit formunu almışlar, zemine ve karolara yayılarak mutfağın ortasına kadar gelmişlerdi. Böyle üst üste yığılınca sanki hep bir ağızdan konuşacaklarmış, tek bir kelime, belki de bir isim söyleyeceklermiş izlenimini veriyorlardı. Böyle devasa bir oluşumun hiç ses çıkarmıyor oluşu ona müthiş çarpıcı geliyordu. Tuzda yeniden direktmeyi düşündü ama yaparsa ertesi gün onu neler bekleyeceğini biliyordu. Birilerini çağırmayı düşündü ama talimat vermek için bile olsa kimseyle konuşmak istemiyordu. Bunca sümüklü böceğin gündüzleri nereye girdiklerini merak etti yeniden. Kontrol etti. Orada, burada, hiçbir yerde bir şey yoktu. Ama yine de gündüzleri her şey başkaydı, zihni onu en son bahçede arkası dönük halde gördüğü anın hologramıyla meşgul oluyordu hep.

Meşgul olunacak en saçma şeyler mevcuttu halbuki, mesela faturalar ve ev kirası ve işler ve gelecek ve yıldız

falı ki son zamanlarda pek şom ağızlıydı, sonra faydasız yığınlar halinde gelen nasihatler ve arkadaşların tebdil gezen taziye mesajları ve onu önerileriyle köşeye sıkıştıran karşı fırın çalışanları. Böyle geçip giderken sabahları bir kontrol etme isteğiyle kalkıyor, mutfağında gitgide genişlemekte olan cehennem sınırlarını tanımak istiyordu. Çocuklar büyüdükçe ne kadar boy attıkları duvarlara çizilir ya, onun gibi o da yere rujla çizgiler çekiyordu. Ertesi gece sayıları çok artmıştı, kan kırmızısı çizgi dalganın altına gömülmüştü çoktan. Mutfak koca bir leke, tavana kadar her şeyi kaplayan yağlı bir nehirdi. Önlerine çıkıp bu yaşam formlarının ve antenlerinin verdiği ürpertiye, yumuşak kalkanlarındaki röl-yeflere bakıyordu. Yolları kesilmiş, devasa hayvanlardı sanki; bu ayrı ayrı duran jelatinlerin iradelerinden daha etkili bir başka irade vardı ortada. Ne yapabilirdi? Ne yapacağını bilmiyor, dolayısıyla hiçbir şey yapmıyordu.

Bir gece baktı ki yemek odasına kadar gelmiş, çoktan iskemlelere ve masaya çıkmışlardı. Birazcık ağladı, ama sürekli ağladığından gerisingeri yatağına yattı. Ayaklarının dibinde dönüp duran kedi artık yeni keşiflerine uyanmıyordu bile. Sabah olunca hep aynıydı, hiçbir şey yoktu. Kendine bir mate hazırladı, artık boşalan odalarda yürüdü. Bitkileri suladı. Hiç.

Günler sonra kaydedilen ilerleme oturma odasını da içine almıştı, fakat tıpkı taşan sel suları gibi bu akıntı da kaprisli yollar çiziyordu ve o koca alanı doldurmak yerine beklenmedik bir anda, yatak odasına açılan koridora döndü. Adam mobilyalarını almaya, çekmecelerde

duran tüm eşyalarını paketlemeye gelmişti öncesinde. Onun sarıldığı gömlekleri alıp götürmüştü mesela.

Kafasında listeler yapıyordu. Evin her yerinde boşluklar vardı. Eskiden koltukların, komodinin, miras kalan büyük televizyonun, görkemli bronz lambanın yerinde şimdi insanı huzursuz eden bir saydamlık vardı. Artık dokunamadığı eşyaların karşısına geçip bakıyor, şaşkınlığını bir türlü üzerinden atamıyordu. Kedinin de kafası karışmıştı. Mır mır mırlıyor, öğleden sonralarını tembel tembel yatarak geçirdiği koltuğu istiyordu. O da biraz mırladı sonra, sırf bir şey denemiş olmak için. Ama götürülen eşyaların hiçbiri yeniden yerlerinde belirmedi.

Uykusunun ortasında sümüklü böcekleri kontrol edebilecek enerjiyi yeniden bulduğunda içlerinden en yürekliyi yatak odasının kapısını yalamaktaydı. Öne çıktı, geriye bir baktı ki aralarında kalan mesafe insanı delirtecek denli kısalmıştı. Jaluziyi azıcık araladı, içeri temiz hava girsin diye pencereyi açtı, sonra yeniden yatağa yattı. O kadar çoktular ki! Ne istiyorlardı?

Gündüz her şey kupkuru. Neredeyse temiz. Yine de çamaşır suyu geçti, bütün şişeyi bitirmişti. Sonra alışveriş yaptı. Meyve, şarap, ekmek, peynir aldı getirdi. Yine buna benzer başka şeyleri getirdi, buzdolabına yerleştirdi. Kediye mama verdi.

Her gece sınırını nasıl zorladıklarını izliyordu sakince. Yerden her şeyi kaldırdı, ayakkabıları düzenledi. Kirli çamaşırları makineye attı. Yatağın altını süpürdü, ne çok toz birikmişti. Ne zamandan beri bu kadar toz vardı ve bu toz da nereden geliyordu? Tozu kim, nerede yapıyordu ve insanların, mobilyaların ve sümüklü böceklerin

arasına kim bırakıyordu? Üç tane bozuk para buldu. Üst üste koydu hepsini, sırf bir anlamları olsun diye.

O gece kalktı, baktı ki yatağının ucuna kadar gelmişler. Öbür tarafa geçmişti, artık onun tarafıymış değilmiş, bakmıyordu. İki gün sonra hâlâ yerde sürünüyorlardı ama zeminin bütün yüzeyini kaplamışlardı artık. Yerler parke kaplıydı, birlikte seçmişlerdi. Açık renkli, parlak bir ahşaptan almışlardı gün ışığını yansıtсын diye. Bozulacaklar mıydı şimdi? Islanmamaları lazımdı, ıslanırlarsa bozulurlardı. Kalkarlardı kabuk gibi. Rutubet iyi gelmezdi, bir güzel uyarmışlardı alırken. Sümüksü okyanusu yataktan görebiliyordu. O gece kedi uyumadı, bütün geceyi hırslayarak geçirdi.

O ise uyudu.

Uyandığında saat beşti, dışarıda karanlık dağılmaya başlamıştı. Sabah mı kalkmıştı yoksa akşamüstü müydü? Emin olamadı. Ne vakittir uyuyordu? Her neyse, olması gereken olmuştu: Bir sümüklü böcek sonunda yatağa tırmanmaktaydı. Tam zamanı, diye düşündü. Kuyruğundan tuttu, ağzını açtı ve yuttu. Bir gece öncesinde iyice dinlenmiş olduğu için kendini tebrik etti. Daha önünde çok iş vardı.

KÖPEK

Herkes terasa çıkmıştı, ben kaldım. Hiçbir zaman kimse beni işaret etmedi. Hiçbir zaman kimse- nin beni işaret etmesini kabul etmedim. Ama ben olacaktım. Kimsenin bu konuyu düşünmeyeceği daha önceden belirliydi.

Belki de mandalina çekirdeklerini tükürmeyip sık- tığım yumruğumun içine bıraktığım zaman belirlenmişti. Ilık ılıktı yumruğum, her çekirdekle tek tek. Mantelo beni görünce dedi ki: Tükürmüyor o. Mantelo, Priboni'ye dirsek atınca. Jeremías beni görünce dedi ki: Tükürmü- yor, doğru. Benden sanki orada değilmişim, çekirdek- leri elimin karanlık tarafında bir bir saklamıyormuşum gibi bahsettiklerinde.

Haftalar önce kurbanı hep birlikte seçmiştik. Kur- banı hepimiz incelemiştik, aynı zamanda katili de seçi- yor olabileceğimizin bal gibi farkındaydık. İşin aslında hiçbir şey bütünüyle belirlenmemiş, son anda bununla yüzleşmek herhangi birinin payına düşebilirmiş gibi. Eşit mesafelilik, önleyici bir zekâdır; bunu erkenden, o beceriksiz, puslu yıllarda öğrenmişim.

O yıllardan hafızamda belirgin bir yer muhafaza eden çok az şey var. Mesela: O köpeğin dişlerinin jela-tinimsi kıvrımları. Bir yanına bırakıverdiği, çenesinden suları akan dili, hararetle soluk alışı. Kara göğsünün inip çıkışı, üzerine düşen belediye ışığı. Tartar. Bir zaman-lar küçükken, annem sırt çantamdan çekiştirir ben de köpeği severken hissettiğim, şimdi ise yalnızca sezgi-lerimle duyabildiğim nefesi. Kafasının profilden görü-nüşü, kahverengi damarlı bir taş gibiydi. Tanrının biri daha iyi işlerle meşgulken fırçasını onun yüzüne fazla yaklaştı- rıp sallayınca sıçramış damlalar.

Jeremías, amcalarından tarlalarda öğrendiği düğüm-lerden atıp bacaklarını bağlamıştı. Öbürleri tutmuştu. İç-lerinden biri kanıyordu. Mantelo ya da Priboni. Belki de adını hatırlamadığım bir başkası. Sayımız çok değildi ama birbirimize çok benziyorduk. Isırmayı değilse de tırmalamayı başarmıştı.

İyi bir köpekti. Yaşlı, hemen hemen kör bir köpekti. Ölüyordu, herkes biliyordu bunu. Meydandan geçerken çocuklarının sırt çantalarından çekiştiren anneler de bi-liyordu. Yıllardır orada, okulun karşısında yaşıyordu. Bir defasında birisi isim koymuştu. Daha sonra başka isim-ler de aldı; ondan sonra daha da başkaları; o kadar ki bu münferit sahiplerinin bilmeden iki-üç defa aynı ismi tekrarladıkları oldu. Hayvan bunların hiçbirine karşılık vermedi, sanki bizim dilimizi konuşmuyor gibiydi. Sağır da olabilirdi. Gözleri iki köpüklü lagündü; kumrulara, mahallenin diğer köpeklerine ve rüzgârın kuru yaprak-lara taşıdıklarına iyilikle karşılık veren.

Onlara sırtımı dönerek yapabilirdim ama köpeğin karşısına geçip yapmam şarttı. Başka türlü mümkün değildi. Önce dizlerimin üzerine çökmem gerekecekti boy hizalarımızı eşitlemek için. Sonra birazcık üstüne çıkmam gerekecekti. Köpek ve bacakları o şekilde durunca çok zor bir hareketti. Daha öncesinde de hiç denememiştim. Onlar da denememişti elbette, ama o zamanlar ben denediklerine inanıyordum, daha pek çok şeye inandığım gibi.

Yukarıdan, müzik odasına konuşlandıkları yerden gelen hararetli, fısır fısır konuşma seslerini duyuyordum. Topak topak olmuş sessizliklerini, heyecanlarını duyuyordum. Benim heyecanım değildi bu. Daha beteriydi. Daha iyisiydi. Neyi kanıtlamak istiyorduk ki? Kime? Amaç neydi?

“Haydi Bucovino!”

Kimdi bana seslenip böyle acele ettiren? Jeremías mıydı? Geriye baktım ama hiçbir şey göremedim, yalnızca yukarıdan belli belirsiz görülen siluetlerini seçebiliyordum.

Okulun avlusu bomboştu ve dinlenmekte olan şeylerin pürüzsüz devamlılığını bizden başka kesintiye uğratan hiçbir şey yoktu. Benim tek düşündüğüm köpekti. Birisi acımış, kuyruğunu kesmişti. Belki mahalleden bir veterinerdir. Dedemin dişi köpeğine de aynısını yapmışlardı. Başka köpekler saldırırsa orasından tutamasınlar da kaçabilsinler diyeymiş, öyle demişti bana.

Şimdi bu ihtiyar köpek havayla dolup şişiyordu, önümde yenilmişti. Kısa, dik kuyruğu biraz aşağı dönüktü. Kendimi yokladım, hamur gibi gevşemiştim. İki

tarafa bakındım, uzaklara baktım. Saat geçti, kaçmış-tık. Karartmadan dolayı kimse sokağa çıkmıyordu. Bi-zim neden çıkasımız gelmişti, anıtın önünde buluşup duvara tırmanmak, bütün ay yetecek zulayı yarım sa-atte tüttürmek nereden aklımıza gelmişti bilmiyorum. Bir daha nereden bulacaktık şimdi? Neden bunu hiçbiri-miz düşünememiştik? Jeremías yine soyadımı haykırdı. Babamınkiyle, dedeminkiyle aynıydı. Nasıl yazılacağını öğrenmem aylar sürmüştü, öğretmen defterimin başında kendini kaptırmış bakıyor.

Bu paslı ışığın altına, soluk alış ritmine göre dalga dalga ışıldıyordu hayvanın sırtı. Bacaklarından birini okşadım. Bittiği yerde biraz kurumuş çamur vardı, ama bu topraklı kısmın berisinde kalan kısım yumuşaktı, cila gibi parlıyordu.

Artık bana bağırıyorlardı.

Şimdi tam yapmak üzere olduğumu ve en ufak bir şeyin beni caydırabileceğini biliyorlardı. Kana bulanmış gözlerini sırtıma sapladıklarını hissedebiliyordum. Benim içimde de yol aldı kan, yalnızca birazcık. Yeteri kadar.

Kemerimi çözdüm. Kancanın çınlama sesi, tıpkı bir mum söndürüldüğünde dumanın kendi etrafında kıvrıla-rak yükselmesi gibi yukarı yükseldi. Ardından ilk düğ-meyi açtım, fermuarımı indirdim. Açık gece havasını hissettim. Yeniden iki yanıma baktım. Artık arkama bakamazdım. Köpeğe bir şeyler söyledim. Bilmiyorum ne söyledim. Hiçbir isme dönüp bakmamış bir köpeğe ne diyecektim ki?

GÜMÜŞ ÇEKİÇ

Rüyasında darbeler görürken hâlâ yatakta kalmasının bir anlamı da yoktu. Saat kaç olursa olsun kalkması ve daha evvelki hareketin bir benzeri olan o yatay pozisyondan çıkması gerekiyordu. Böylece koltuğu ve uykuyu terk edip doğruluyordu. Mutfığa doğru yürüyor, evi boydan boya geçiyordu yarı uyanık bir hâlde. Tezgâha yaslanıyor ve zihni kadran değiştirene dek beyaz karoları izliyordu.

Burnuna yukarıdan kısa ve sert çekiç darbeleri indiriyorlarmış gibi bir histi Rosina'nın duyduğu. Sanki bedeni her bir darbe ile yavaş yavaş toprağa batıyordu. Tak. Tak. Tak. Metalik, kararlı, azimli darbelerdi bunlar.

Piramitleri düşünüyordu. Kim bilir ne kadar çok sayıda adamın o taşın şekil verdiğini, kenarlarına eğe vurduğunu, bitişi mükemmel olsun, emniyetle yerine otursun diye tam olması gereken yeri oyduğunu geçirdi aklından. Rüzgârla kumun edeceklerine karşı dursun diye hazırlanmış olan o blokların birleşme yerlerini hayal etti. Anne figürünü devam ettirebilmek üzere ayarlanmış o dağınıklık halini. O koridorları da düşünmüştü, içeriden

dışarıya doğru inşa edilen o koridorların boğuculuğunu. Bunların pek çoğu kendini oyalamak için uydurduğu düşüncelerdi ama artık uzunca bir vakti devirmişti ve yüzüne ısrarla görünmez darbeler indiren, bilhassa da geceleri kendisini esir alan o güçten kurtulabilmiş değildi.

Gündüzleri sınıfta ders notlarını alırken. Ya da kız arkadaşları disko topunun kesik ışığına bulanırken birdenbire onlarla dans etmeyi sürdüremeyip de dışarı hava almaya çıkması gerektiğinde. Yabancılarla konuşurken, o sırada daha yeni takdim edildiği ve önceki burnunu tanımamış olan insanlarla sohbetleri sırasında. Gülümseğinde yüzünün orkide misali açıldığını hissettiğinde. Tak. Tak. Tak. Fark ediliyor muydu acaba? Burnunun acı içinde yandığını, durmaksızın sızladığını dışarıdan birisi görebiliyor muydu? Oynuyor muydu burnu? Duyduğu hissi dışarıya yansıtıyor muydu bir yanıyla?

Annesi -durumun aciliyetini hatırlatmak görevini gören kocaman burnuyla- ameliyathanenin kapısına kadar ona eşlik etmişti. Onu yüzüstü bıraktığı hiç olmamıştı ki. Her danışmada, yapılan her testte, dışarı çıkmadan önce yaşadığı her bunalım krizinde ve sonra yine gece vakti üzüntüden inlediğinde de hep onun yanında olmuştu. Kendisini ameliyat edecek olanda karar kılana dek görüştüğü cerrahların hepsinde ona eşlik etmişti. Adam başkentteydi ve kendisine ulaşabilmek için otobüslerin geriye yaslanmayan koltuklarında saatlerce eciş bücüş vaziyette seyahat etmek zorunda kalmışlardı. Rosina kulaklarında kulaklık, kapatmıştı işitecek yanının kapısını; bazen müzik bile dinlemiyor ama annesi daha fazla soru sormasın diye dinliyormuş gibi yapıyordu.

“Dişler güzelmiş,” diye tebrik etti cerrah, bir yandan suratını mavi bir kalemle pisletirken. Sonra muayenehanenin banyosunda temizleyecekti yüzünü. Bürokratik bir iltifat gibi gelmişti kulağına adamın söylediği. Sanki şöyle der gibiydi: Çirkin yanını çıkaracağım ki güzelleşsin, bu iltifatlardan daha fazla alabilesin.

Anestezinin etkisinden uyanıp geri döndüğünde de ilk gördüğü şey annesinin etli burnu oldu: İri bir buluttu, göz kapaklarını birbirinden ayırdığında gözünün önünde yükselmişti bu et lekesi. Bakışlarını odaklamayı başaramadan, nerede olduğunu, neler olup bittiğini tam olarak anlamadan önce dedi ki:

“Hepsini duydum. Her şeyi, hepsini.”

Ama annesi anestezinin etkisinden çıktığını, hareket etmemesi, sakın durması gerektiğini söyleyerek onu rahatlatmaya çalışmıştı. Birkaç dakika böyle zor geçecekti o kadar, bunun nasıl bir şey olduğunu o da biliyordu, daha önce konuşmuşlardı hepsini. Daha önce kendilerine ne salık verildiyse onları tekrarlardı: Sekiz -on, sekiz- on diye sayarak yavaş yavaş nefes alıp vermeliydi. Her şey yolunda gitmiş, ameliyatta hiç pürüz çıkmamıştı. Hep istediği gibi göz alıcı gözükecekti artık. Çok cesur davranmıştı, annesi onunla gurur duyuyordu.

Doktor odaya girince serumu hızlandıran beyaz elini seçebildi. Gücü yetseydi ısırırdı da. O doğal, güzel dişleriyle adamı ısırır, burnunu bile koparırdı. “Susadım,” diyebilirdi sadece, ama su içmesine müsaade etmediler. Henüz zamanı değildi. Doktor, annesinin nemli bir gazlı bezle kızın dudaklarını ıslatmasına izin verdi. Ama o kadar. Her şeyin yolunda gittiğini, şimdi dinlenmesi

gerektiğini tekrarladı o da. Alnını okşadı ve tek tek heceledi: Din-le-ni-le-cek. Eliyle göz kapaklarını indirdi; aynı ölülerin gözleri, artık hakları olmayan bir dünyaya hâlâ bakmakta olan canlıları korkutmasın diye, onların da göz kapaklarını indirdikleri gibi. O da söz dinleyip uykuya daldı. Hatırlıyor ama sonra, kendisine bir ayna uzatmalarını istediğini hatırlıyor.

“Kızım, yüzün bandajlı hâlâ. Henüz zamanı değil”.

Israr ettiğini de hatırlıyor. Anestezinin etkisi artık onu terk etmeye başlamıştı, hani bir zebra ormanı bir ucundan öbürüne koşarak geçer ya, bize mükemmelliğin mümkün ama bizden daha hızlı olduğunu göstermeye kararlıdır, aynı öyle. Hâlâ dönüp duruyor, başı, burnu, çenesi korkunç bir şekilde sızlıyordu. Yüzü ateşten bir maske. Gözlerinde yaşlar, sarımsı atıklar toplanıp dökülüyor, annesi bunları bir mendille silip temizliyordu.

Sonunda ilk posta bandajı çıkarınca aynada ilk gördüğü şey yeşil, siyah ve mor bir havuzcuk cümbüşüydü. Lekeler üst üste binmiş, morluklar katman katman olmuştu. Sanki göz kapakları üç katı büyümüş gibi gözükte gözüne, ayrıca burun deliklerinden de iki adet kanlı pamuk fırlamıştı dışarı. Deformasyon tamamlanmıştı ve ağzında buruk bir tat kalmıştı şimdi. Yüzü acıdan taşlaşmış, gazlı bezlerle ve bir splintle kaplı bir dağa dönmüştü.

Ameliyatın ertesi günü, çekilmez bir gecenin ardından annesine her şeyi duyduğunu söyledi yine. Rosina kendisini ameliyathanede, yatakta, üzerinde hastalara giydirilen o gülünç önlükle bıraktıklarında bir maskeyi solumasını istediklerini söyledi. Solumuş ve

sonra da hayatında hiç boğulmadığı kadar kahkahalara boğulmuştu. Sonra bayılacak gibi oldu fakat sesler bir yandan şişip büyürken bir yandan dağılmaya başladı. Cerrahın ve asistanlarının sesleri kafasında yankılanıyordu. Sonra birisinin radyoyu açtığını hatırlıyor: Propagandaları tanımış, oradan anlamıştı. Doktorlar konuşuyordu. Çok az. Sonra daha çok. Rosina başlangıçta sakın olduğunu çünkü bir doz daha anestezi vereceklerini ya da etkinin bir kısmının henüz devreye girmediğini sandığını söyledi. “Ama kesildiğini hissettiğim zaman başladı,” dedi. “Hiçbir şey göremiyordum, gözlerim kapalıydı, hareket de edemiyordum. Etmeye çalıştım, tekmelemek için bütün gücümü bacaklarıma ve ellerime verdiğimi biliyorum ama yapamadım. Onlara orada olduğumu haber vermek istedim, oradaydım, ben oradaydım ama hiç yolu yoktu. Her şeyi duyuyor, hissediyordum ama acı yoktu; acı değildi duyduğum. Keskin ucu battı, çekip sürüdü. Üzerimde uyguladıkları kuvveti duyuyor, ameliyat teknisyenlerinin gülüşlerini, bir şeyler isteyen cerrahın sesini işitiyordum.” Elmacık kemiklerinin üzerine saçılan dilim dilim derileri hissetmişti, eski burnunun üzerini filigran gibi kapatan derilerin ta kendileriydi bunlar. Bir taraftan bütün yüzü tek bir kemiğe kesmişti, ortasına doğru beklentiyle kıvrılan fil-dişinden bir köprü. Çölün ortasında çürümüş bir kartal.

Sonra doktor çekici vurmaya başladı.

Tak. Tak.

Tak.

Ardından zımparalamaya geçti, bir yandan öbürüne pazar günkü maçı anlatıyordu, ameliyathanenin sallanan

kapısı gıcırıyor, içeri insanlar girip çıkıyor, yeni gelen bir kadın kesik kesik konuşuyor; “evet,” “şimdi,” “hazır,” gibi sözcükler söylüyor, sonra yeniden zımparaya dönülüyordu.

“Yüzümü, alnımı kırıp dökecek sandım, bir hata edecek, çekiç elinden kayıp gidecek sandım.” Cerrahın kemiklerini kırıntı haline getirebileceğini düşündü. Baştaki şekline dönmesi imkânsız bir toza dönebilirdi burnu. “Ne yapıyordu ki bu adam? Bağırarak istedim, ayağa kalkıp hepsinin, hemşirelerin, cerrahın, herkesin boynuna yapışmak istedim. Hiç bitmeyecekmiş gibi, bana bunu sonsuza dek yapmaya devam edeceklermiş gibi geliyordu. Sonra derimi nasıl diktiklerini hissettim. Sıkıca tutulmuş bir ipliği nasıl batırdıklarını, çekerken nasıl gerildiğini duydum. İğneyi batırıp çıkarıyor, düğüm atıyorlardı.” Rosina böyle konuşuyordu ama annesi bunun mümkün olduğuna inanmıyor, söylediklerine itibar etmiyordu. Sanki ağzından bir türlü çıkarmayı beceremediği bir şeydi, hani yemeğin içine başkasının saçı düşer de insan fark etmeden ağzına atar, onun gibi.

“Çok gerginsin, kızım, böyle yürümüyor süreç, sen çok etkilendin, ondan. Birazcık daha uyu, haydi,” diye ısrar etti. Sonra da başından beri meseleye karşı durmuş olan kocasıyla telefonda konuşup olan biteni uzak mesafeden bağırış çağırış anlatmak için koridora çıktı. Kızı ona çok güzel gözüküyordu, karısı çok güzel gözüküyordu, bütün evren çok güzel gözüküyordu, başkalarının bozuk, pis, döküntü gibi gördüğü her şey ona tamı tamına mükemmel geliyordu; düzeltecek hiçbir şey yoktu. Yola devam etmek gerekirdi sadece, ileri gitmek.

Ama onları ikna edememişti. Münakaşa etmek de istemiyordu. Vakti yoktu, hem çok da yorgundu ve bunca tantana, bağırış çağırış, bunca kapris ambale ediyordu adamı. Emre amade durmayı tercih ediyor, böyle daha hızlı ilerleyebilirlermiş gibi geliyordu. Belki ona bir kardeş verseydik, diye düşünüyordu bazen, Rosina olmazdı bu kadar... Ama olsundu artık, geçmişti, olan olmuştu. Artık işi bitirmek lazımdı, böyle söylüyordu telefonda: “Bitirin de hepsini eve dönün artık”.

Doktora hiçbir şey söyleyemediler. Korkuyorlardı. Aslında korku gibi net bir şey değildi yaşadıkları. Söyleyememişlerdi işte. Rosina neler yaşadığından bahsetmeyi bıraktı sonra çünkü kendisi de bunun gerçek mi yoksa bir hayal ürünü mü olduğunu bilmiyordu. Yaşadığının kenarlarına dokunamıyor, bu yüzden de onunla ne yapacağını bilemiyordu.

Ertesi yıl, profilden görüntüsünü kesip dilimledikleri o kente taşındı okumak için. Ana babasıyla otobüs terminalinde vedalaşıp kendisi için kiraladıkları daireye tek başına döndükten sonra ilk yaptığı şey aynaları indirmek, banyodaki aynayı da kâğıt ve bantla kaplamak oldu. Kendini görmeye bile tahammülü yoktu. Burnu aynadaki aksinde büyüyordu: Yine eskisi gibi görüyordu burnunu, aynı annesinin burnu gibi. Ama gördüğünü teyit etmek için dokunmaya kalktığı anda zihninin böyle bir hologram yarattığını fark ediyordu.

Aynı his metroda ya da fotokopileri satın almak için sıraya girerken de peşini bırakmıyordu. Tak. Tak. Tak. Arkadaşlarıyla sohbet ederken yüzü ortadan ikiye ayrılıyor, kan ve lavadan meydana gelen bir fermuar ikiye

bölüyordu suratını; içerisinin düzensiz çöplüğü olan kemik de yağ da görülüyordu. Rosina bu gibi durumlarda yapılacak en iyi şeyin konuşmakta diretme olduğunu biliyordu. Durursa kaybediyordu. Tepetaklak oluyordu. Adeta çekilmiş bir setti, yaşadığı ise onu mağlup edecek kadar güçlü bir dalga. Dünyaya bir yaklaşma hali içinden katılıyordu, hep tetikteydi.

Gözlerini kapatıp duş aldığında sular açık yarası üzerinden akıp gidiyor, derisinin arka yüzünü yıkıyordu. Evdeyken ve yanında korkusunu birlikte atlatacağı birisi yokken televizyonu veya müziği son ses açıyor, kafasıyla bir çekişmeye giriyordu. Dalga üstüne gelmesin diye hiçbir zaman bir şey yapmıyordu. Geceleri şiddetli sarsıntılarla uyanıyor, bedeni sessizliğin ortasında kendilerine birdenbire bağırıldığında bedenler ne yapıyorsa onu yapıyordu. Doğru dürüst nefes alamayınca pencereleri açıyor, yüzünü binanın ciğerlerine veriyordu. Dairelerin ışıklarını seçebiliyordu. Her zaman uyanık birisi olur, bu da tanımadığı, hiç konuşmadığı insanlar da olsa onu biraz olsun rahatlatıyordu.

Bir akşamüstü apartman görevlisi zilini çaldı. Mutfaka bakmaları gerekiyordu çünkü su tesisatı bozulmuştu. Üst katta da alt katta da rutubet sorunu vardı ve hem mantık kuralları hem de bina planları, onun buzdolabının arkasında da rutubet olduğuna işaret ediyordu.

İki adam içeri girip selam verdi. Apartman görevlisi adamlar çalışırken orada kalıp ona eşlik etmesini isteyip istemediğini sordu. Hayır, dedi Rosina, iyiydi böyle. Buzdolabının fişini çekip kenara sürüklediler ve küf lekesi gösterdi kendini. Şimdi utangaç hâleler ve

küçük siyah noktalar seçiliyordu duvarda. Ne zamandan beri oradaydılar? Onca küflü çilden ilk hangisi ortaya çıkmıştı?

“Kırmak lazım,” dedi uzun boylu olanı.

Rosina için fark etmiyordu, “Benim için fark etmez,” dedi.

Mutfağın birkaç metre ötesinde, yazdığı özeti iletmeye çalıştı. İki göz, ufak bir daireydi burası, o yüzden hiçbir kısmı birbirine uzak değildi ve yaşadığı genel şok haliyle sonunda pes etmek zorunda kaldı.

Adamlar söz verdikleri gibi kırdılar. Ama daha sonra kırmaya devam etmeleri gerekiyordu. “Bugünlük bu kadar,” diye açıkladılar.

Dışarıda karanlık çökmüştü ve günün bir andan diğerine geçerken bitivermiş olması Rosina’ya inanılmaz gözüküyordu. Ertesi gün çalışmak üzere alet çantalarını orada bırakmak istediler; saat sekizde geri geleceklerdi, bu kadar erken saatte onlara kapıyı açabilir mi, diye de sordular.

Akşam yemeğinde mısır gevreği ile yoğurt yedi. Televizyondaki renkler birbirine girmişti, coşkun, abartılı. Bir dizi izlerken uyuyakaldı. Yine daha önce kaç defa onu uyandıran hisle uyanınca artık kararını vermişti.

Tak. Tak.

Tak.

Doğruldu ve ameliyat sonrası alması gerektiği söylenen pozisyonu alıp yatağa oturdu. Geriye yaslanır pozisyondu bu; hem şişmesine engel olmak için hem de kan emniyetli bir yol bulsun ve girmemesi gereken yerlere

girmesin diyeydi. Dizi bitmiş, onun yerine şimdi bir sunucu İngilizce bir şeyler söylüyor ve sanki altyazılar adamdan daha hızlı ilerliyordu.

Yataktan indi ve banyoya gitti. Gazete kâğıdını ortasından yırtıp kendine baktı.

Mutfağa gitti. Tesisatçıların bıraktığı alet kutusunu açtı. Çekici bulması zor olmadı, keskinin yanındaydı. Parlatana kadar deterjanla temizledi. Sonra ellerini temizledi. Su ılık ılık akıyordu, vaftiz suyu gibi.

ZIPLOC

Ciğnedi. Tekniğini geliştirmişti ve daha yumuşak olmasını bekliyordu ama olmadı. Bıçağı sağ eliyle havaya doğru tutmuştu. Sol elindeki çatalı bırakmış, uysallıkla duran elini tabağın yanında dinlendiriyordu. Lokmasını yuttu ve aslında o kadar da kötü olmadığını düşündü. Aynı koşullardaki bir inek aynı işi göremezdi. Bu hayvanlar ölümlerinin yaklaştığını fark ettiklerinde sinirlerini kasarlar, öyle olunca da etleri lastik gibi çekilir, imkânsızlaşır. Daha çabuk fark ediyorlar.

Çatalı eline aldı ve hâlâ biraz çiğ kalmış bir bölgesine batırdı, bu parçayı tutuyordu ki bıçak içine dalıp zayıf düşürebilsin. Çatal, yeni ayrılmış etin üzerine düştü tekrar, dikiş makinesinin iğnesi gibi iniverdi.

Yemeğin boğazından aşağı indiğini hissetti. Uyguladığı gücü, lokmanın geçebilmesi için kanalın genişlediğini duydu. Yeterince çiğnememişti, hâlâ fazla büyüktü. Ama olmuştu artık. Şimdi ise midesine, o volkanik havuza nasıl indiğini hissedebiliyordu. Azıcık bir rahatsızlıktan öteye geçmeyen bir yanma, yemek borusuna yerleşti kaldı.

Bu saldırıya uğramadan önce ne yediğini düşündü ve tiksindi. Sakinleşebilmek için, adeti olduğu üzere avını mikroplardan arındırmak amacıyla attığı adımları aklından geçirdi tek tek. Çamaşır suyu, ayırma, kaynatma. Çöp olan çöpü boylardı; kıyafet, deri, başın tamamı, saçları, dişleri, gözleriyle birlikte hem de. Bir hayvanın gözlerini nasıl yediklerini anlamıyordu; dedesinin aile yemeklerinde kuzunun gözlerini söktüğünü hatırlıyordu. Ağzını, sökülme anında çıkan sesi. Dede-
sinin kana bulanmış elleri, masanın baş köşesindeki karanlık kahkahası.

Beyniyle ilgilenmiyordu. Hangi hayvanın olursa olsun umurunda değildi. Nefretin bu bölgede katılaştığına inanırdı. Kafayı bütün halinde alır, bahçedeki fırına atardı.

Fırını bizzat kendisi tasarlamıştı, bu icadından epey gurur duyardı. Dışarıdan bakınca gayet sıradan bir toprak fırın gibi gözüküyordu ama daha kısa sürede çok daha fazla ısıyı kaldırabilmesini sağlayan daha üstün özelliklere sahipti. Yemek istemediği kısımları orada yakardı. Yok ederdi. Ateşin nasıl da her şeyi hallettiğini saatlerce izleyebilirdi. Harikulade bir gösteriymiş gibi seyrederdi o çıtırtılı kuvveti.

Bu ona biraz daha zahmet vermişti ama genelde birini öldürmek kolay, şaşırtıcı derecede kolaydı. İlk seferinde işi bitirdiğinin az kalsın farkına bile varmayacaktı. Sakin sakin seçerdi, acele etmeden. Aynı mahalleleri tekrarlamaya özen gösterirdi. Hepsini tamamlaması neredeyse yirmi ay sürerdi. Ağını denizden güvenle ama hiç çabalamadan çeken tecrübeli balıkçılar gibi. Bu ölümlerde

bir serinin yer aldığını hiç kimse anlamamıştı asla. Öte yandan kimsenin sahip de çıkmadığı ölümlerdi.

Otomobilini park ederdi. İnerdi. Yaklaşırdı. Biraz muhabbet eder, güvenini kazanırdı. Biraz daha yaklaşırdı, bir saniyenin minicik bir parçası kadar avantajı vardı. Bıçağı saplardı. Tek bir şansı vardı. İnternette birkaç sayfada araştırdıktan sonra tam yerini bulmuştu; herhangi bir yanına birkaç santimetre kayacak olsa ölüm bir anda olmazdı. O zaman ölmekte olan birini taşıması gerekirdi ve bu da işine gelmiyordu. Onun istediği ölmüş biriydi. O da mümkün merteye az kanayacak, ortalığı batırmayacak bir ölü olmalıydı.

Sonra omzuna yüklenirdi. Güçlü kuvvetliydi; geniş yapılı, sağlam kemikliydi. Annesi dört yaşına kadar emzirmişti. Hatta o kocaman memeleri ve artık yürümeye başlamış çocuğunun deliler gibi meme emdikten sonra konuşup herkesi eğlendirmesi misafirleri huzursuz ediyor, kafalarını karıştırıyordu.

Evine dönüyordu sonra. Arabadan iniyordu. Kapıyı açıyordu. Arabaya biniyordu. Arabayı içeri sokuyordu. Arabadan iniyordu. Kapıyı kapatıyordu. Avını indiriyordu. Eviyeye taşıyordu. Hali varsa hemen orada parçalara ayırıyordu. Yoksa önce bir kadeh şarap içip cesedi seyrediyordu. Başına gelecekleri düşünüp eğleniyor, bu hazzı gözleriyle hızlandırıyordu.

Yeniden sapladı çatalı. Metal, yemek odasının beyaz ışığı altında parıl parıldı. Ten renginin metalin üzerindeki lekeyi andıran yansımasını gördü. Orada bedeninin hangi parçasının kopyası çıkmıştı, bilmiyordu. Cıva geldi aklına. Bir keresinde bir termometre patlamıştı da

annesini bağtırmaya, cıvanın zehirli olduğunu ve derisini eriteceğini söylemeye başlamıştı. Eritmemişti derisini. Kendilerinden üstün bir enerjiyle mıknatıslanıp bir araya toplanan o şekilleri düşündü. Bu enerji onlara emirler veriyor, mükemmel yuvarlaklar halinde gergince duran cıva damlaları ise bir araya geliyordu. Birbirlerine yapışıyorlar, ana rahmine dönüyorlardı.

Öleli epey bir süre olmuştu artık. Sesini düşünmek istedi ama beceremedi. Kendi kendine dedi ki: Artık annemin sesini hatırlamıyorum. Yalnızdı, kimsesi kalmamıştı.

Kendine biraz daha şarap koydu. Bardağın dibini görene dek içti. Dilini dişlerinin arasında gezdirdi, şıklattı. Ufak bir çöp, bir şey takılmıştı. Sökene kadar uğraştı. Daha önce diline takılmış olan bir şey daha hissetti; daha önceden beri orada olan, başka bir etti herhalde.

Artık dişlerini fırçalamıyordu.

Tam o sırada zili çaldılar. Yerinden sıçradı. Kimse zilini çalmazdı onun, hiçbir zaman. Ona kimse bir şey getirmezdı, kimse ona misafirliğe gelmezdi. Hiçbir şey yapmazsa, ayağa kalkıp kapıyı açmazsa zil çalmamış demektir diye düşündü. Görmezden gelinen şey yoktur ki dedi. Ama çiğnemeye dönmemişti hâlâ. Zil yeniden çaldı. İskemleyi geriye itti, iskemlenin ayakları gıcırdadı zeminde. Çatalıyla bıçağını bıraktı.

“Kim o?” Tonlamasına bile dikkat etmeden sormuştu.

“Mahalleden bir komşunuzum, imza topluyoruz da...” dendiğini işitti kapıyı açmadan.

“Banyo yapıyorum.”

“Ama sadece bir saniyelik. Hem bir saniyecik hem de çok önemli çünkü...”

Bir hışımla açtı kapıyı. Kadın kapıya fazla yapışık durduğu için vücudu bu hareketle savruldu; adam koca gövdesiyle karşısında durmuş ona bakıyor, hâlâ çiğneme devam ediyordu.

“Banyo yapıyorum dedim size.”

Kadın put kesildi. Konuşmaya devam etmedi ama dönüp gidemedi de.

Kapıyı kapatıp sandalyesine döndü. Kadının kapıda başka bir kadınla konuştuğunu işitti. Muhtemelen mahalleyi birlikte turladığı komşu kadınlardan biriydi, ona da karşı kaldırım ya da bitişikteki ev düşmüş olacaktı.

İştahı kaçmıştı. Tabağı masadan kaldırdı. Avlunun kapısını açtı. Akita cinsi iki köpeği yanına geldi. Artıkları kaplarına dahi götüremeden mideye indirmeye başladılar bile. Kapıyı kapattı. Soğuk, çok soğuktu hava.

Sıcak su musluğunu açtı ve kalan deterjanı ellerine boca etti. Elleri ovuşturdu. Eski ve pis bir bezle kurulandı. Evindeki hemen her şey pisti. Kimse temizliğe gelmezdi, onun da gözleri yavaş yavaş görmemeye başlamıştı. Dolayısıyla kiri pek seçemiyordu artık. Diyabeti yüzünden oluyordu, kendisine bu teşhisin konulduğunu da insan eskiden kalma yıldız fallarını dinlerken ne kadar dikkat kesilirse ancak öyle bir dikkatle dinlemişti.

Bir daha doktora gitmemişti. Neredeyse hiçbir yere gitmiyordu. O evde kalmıştı. Annesinin ölümünden beri günlerin hepsi birbirinin aynı, upuzun bir günden ibaretti sanki. Pek bir şeyin yerini değiştirmemişti. Neredeyse

hiçbir şeyin. Mesela televizyonun yerini değiştirmişti. Artık vaktinin çoğunu geçirdiği salonda, koltuğun karşısında duruyordu televizyon. Fakat geri kalan eşyalara dokunulmamıştı. Resim çerçeveleri, mobilyalar, duvara asılı tabaklar hep olduğu gibi durmakta; tabakların asılı olduğu çiçekli duvar kâğıtlarının renkleri solmakta, çizimlerin üzerine yayılmaktaydı.

İkinci el bir mağazadan bir derin dondurucu almıştı. Porsiyonları burada saklıyordu. Çürüyüp bozulmalarını ya da kurumalarını engellemek için *Ziploc* poşetler kullanırdı. Ama gerisi çok umurunda değildi. Et kokusu hep et kokusuydu işte. Yanık et kokusu, yanık et kokusudur, derdi kendi kendine. Bir farkı yok.

Sanayi bölgesinde yaşıyordu, evi de bir granül üre fabrikasının yanındaydı. Granül ürenin ne olduğunu bilmiyordu, hiç öğrenmemişti. Daha ileride ise bir petrol fabrikası vardı. Seksen yılı aşkın bir süre önce inşa edilmişti ve üç firma el değiştirmişti. Hiçbiri de herhangi bir model değişikliğine gitmemişti. Sonra başka fabrikalar. Ardiyeler. Bu mahalleye tek bir otobüs gelir, her gün saat altıda işçileri indirir, günbatımında ise geri götürürdü. İşçilerin varışını pencereden izlemeyi severdi.

Sabah erken kalkardı. Uyumayı bilmezdi, hiç öğrenmemişti. Herkese bunca doğal gelen bir şeyi o yapamıyordu. Yatakta dönüp duruyor, dönüp duruyor ama yalnızca sabit durabilmeyi başarabiliyordu. Vücudu huzursuz ederdi onu. Bedeni üzerine, çalışmakta olan tüm organları üzerine gereğinden fazla düşünüp takılırdı. Hepsi aynı anda konuşan sesler gibiydi organları. Bir

gecede üç-dört saatten fazla uyuyamaz ve her zaman hiç mi hiç uyumamış hissiyle uyanırdı.

Mahallede -aile evlerinden çok az kalmıştı artık; hemen hepsi, sanayiciler tarafından tesislerini genişletmek için satın alınmıştı- iğrenç, kimyasal bir koku yüyüyordu havada. Pek çok kişi artık kalıcı hale gelmiş alerji, öksürük ve baş ağrılarından mustarıptı. Sokaklar topraktandı ve yağmur yağınca her yeri sel basar, sular petrol atıklarını taşırdı. Bir de granit taşları. Kaldırımlar siyaha bürünürdü.

Sağ kalan bahçe yoktu artık. Dolayısıyla avluda et yakmaktan da çekinmiyordu. Hiçbir koku göze batabilecek kudrette değildi. Hepsi büyük bir koku, katı bir buhar olmuştu. Aralarında hiçbir fark yoktu.

Koltuğa gitti. Ayaklarını sehpayaya dayadı. Annesi olsaydı affetmezdi bunu. Sanki nihayet evde yalnız kalmış küçük bir çocuktuktu. Artık yalnız olduğuna göre, görevinin yapmaması gereken her şeyi yapmak olduğunu bilen bir çocuk. Ondan beklenenin bu ve yalnızca bu olduğunu bilen bir çocuk. Ona başka türlü şeyler söylense de.

Sağ elini eşofmanının lastiğinin altına soktu. Kaşınmaya başladı. Kanalı değıştirdi. Sokağa bakan panjurlar kapalıydı. Ahşaptandı panjurlar, birbirleri üzerine katlanıp katlanıp birleşerek ışığı engellemek üzerine tasarlanmış çıtalardı bunlar. Kadınların seslerini işitti. Artık geri dönüyorlardır, diye düşündü, mübarek imzalarını toplamayı bitirmişlerdir herhalde.

Zil çaldı. Böyle ısrarcı davranmalarına inanamıyordu. Açmayacaktı ama düğmeye bir daha bastılar ve bu sefer takıldı kaldı. İlk defa böyle bir şey oluyordu ama şu

da bir gerçektir ki hiç kimse, asla bu zili kullanmazdı, düğme çok eskiydi. Belki de zil uzun zamandır böyledir de kimse kullanmadığı için ben fark etmemişimdir, dedi kendi kendine. Zil çalmaya devam ettiği ve çıkan yüksek zırlıtı artık sinirlerini bozmaya başladığı için kapıyı açmak zorunda kaldı.

“Ne var?” dedi allak bullak.

“Geldik işte. Artık banyo yapmıyorsunuzdur, değil mi? Şimdi imzalayabilirsiniz,” diye uludu kadın.

“Hâlâ banyo yapıyorum,” dedi ve onlara bakmadan zili çözmeye koyuldu.

“Ne var biliyor musunuz,” diye söze girdi öbür kadın, gürültüyü bastırmaya çalışıp bağırarak, “Yeteri sayıda imza toplayamazsak mektubumuzu kabul etmeyecekler, siz de bu mahallede oturuyorsunuz, siz de parçasısınız bunun, çok önemli imzanız.”

“Zilimi bozdunuz. Takıldı kaldı artık. Görüyor musunuz? Haydi gidin be.” Zili bir türlü çözemiyordu ve çıkan ses kulakları sağır eden türdendi.

“Yardım etmemizi istemez misiniz? Bakayım, izin verin de geçeyim...”

“Yardım mardım etme bu kalpsiz öküze, boş ver, gidelim,” dedi öteki onu çekiştirip.

Kala kala bu kalmıştı bir tek; sokak kapısı açık evine sırtını dönmüş, o kadınlara bakıyordu sabit şekilde. Bir de zilin gürültüsü. Sabit, tutuşkan.

Kadınlar gitti. İlki geriye dönüp baktı ve sokağa gizli bir paket bırakmış gibi bir tavırla bir küfür savurdu.

Evine girdi. Ana şaltire yöneldi. Elektriği keserse gürültünün de kesileceğini düşünüyordu. Ama sonra yine düşündü ki elektriği keserse televizyon da kapanacaktı. Bununla yaşayabilirim, dedi kendi kendine. Koltuğa döndü.

Kapalı televizyonun karşısına oturdu ve yeniden kaşınmaya başladı. Sonra farkına vardı o anda: Etler bozulacaktı.

Çok uzun zamandır özel birkaç porsiyonu bekletiyordu. Hepsini kurtarmak pek umurunda değildi ama o porsiyonların bozulmasını istemiyordu. Yeniden şalterin başına gitti.

Bir süre düşündü. Kaldırdı. Zil otomatikman çalmaya başladı yine. Akıtarlar havlamaya, avlunun kapısını tırmalamaya başladılar. Alet çantasını çıkarıp biraz evvel yemek yediği masanın üzerine koydu. Bir pense alıp birkaç dakika boyunca zili düzeltmeye uğraştı ama nafi. Sonunda dibinden söküverdi.

Gürültü hâlâ devam ediyordu matkap gibi. Köpekler havlamayı kesmişti ya da havlıyorlar mıydı ki? Kapıyı kapattı, kulaklarını tıkadı. Başı dönmeye başladı. Yeniden şalterin yanına gidip indirdi.

Aç değildi ama o etin bozulmasına da müsaade etmeyecekti. En iyisi hepsini pişirip yemek diye düşündü.

Poşetleri çıkardı. Buz gibiydi poşetler, parmak uçlarına da geçti bu buz gibi soğuk. Fırını yaktı. Etlerin yanına garnitür koymazdı, hiçbir zaman sevmemişti salataları. Hava geçirmez mavi fermuarları birer birer açtı. Sıra halinde dizdi avlarını. Memnun bir ifadeyle baktı hepsine sonra. Tümünü pişirmek epey vakit alacaktı.

Porsiyonlar fırında nar gibi kızarmaktayken, bir şeyi son defa deneyen biri gibi gidip zili yeniden durdurmayı denedi. Başka penselerle de uğraştıktan sonra şalteri kaldırdı. Gürültü yeniden evi eve geçirdi ve bu sefer sanki daha sert, daha acı geldi kulaklarına vuran ses. Akıtarlar yeniden kudurmuşa döndüler, sonunda elektriği kesti.

Gece inmeye, eve karanlık çökmeye başlıyordu. Bir şarap daha açtı, bu an için özellikle saklamıştı bu şarabı. Yemek kokusu henüz evden çekilmemişti ve bu yeni pişirmeyle birlikte daha da kuvvet kazanmaktaydı. Açlığın geri geldiğini hissetti, biraz önce yemekten kalkan o değildi sanki.

Kendine şöyle dolgun bir porsiyon servis ettikten sonra kalanı fırının içinde bıraktı. Et, dişlerinin arasında tereyağı gibi eriyordu adeta. Annesi uykusunda ölmüştü ve bu sefer diğerleriyle arasındaki farkın ayır-dına anında vardı. Yumuşacık ve suluydu bu et; arada bir şey içmek için bile durmadan lokmaları birbiri ardına mideye indiriyordu şimdi.

Tam bu iş üstündeydi ki apansızın zil çalmaya başladı yeniden. Yerinden sıçradı, çatal bıçağını düşürdü elinden. Petrol fabrikasının, avluya bakan pencerenin üstünde titreşen ışıklarından biri gözüküyordu sadece uzaklarda. Akıtarlar şimdi delirmiş gibi havlıyordu. Ama yemek yemeyi bırakmayacaktı. Hayatında yaptığı en son şey olacaksa bile hepsini yiyip bitirmeyi niyeti.

BULUTLARDAN SONRAKİ

Ben olsam otobana çıkmak için bu yoldan gitmezdim ama oraya kadar saatlerce direksiyon sallayacak kişi ben olmadığımından çenemi kapadım. Radyoyu açtım.

Şehrin bu noktasında evler ve işyerleri azalmaya başlıyordu. Paslı çelikten dalga dalga kepenkleri indirilmiş bir sürü yer vardı. Birbirinin üstüne binmiş kiralık ve satılık tabelaları. Aralarında ise camekanların üzerine boyalarla harfler yazılmış, indirimli kıyafetler satan dükkânlar, bakkallar. Eskimiş bir sıra dışı cadde; içi oyuklarla, lekelerle doluydu, sokakların arasına gömülüp kaybolan dar geçitler üzerine çürükler kondurmuştu. İçeride televizyon izleyenler, kendilerini zehirleyenler, buzdolabını açanlar, sürüler halinde uyuyanlar.

Dışarıda ise in cin top oynuyordu. Kışın ilk bulutlu soğukları yaklaşmaktaydı. Gökyüzü tepemizde beyaz bir yatak örtüsüydü, arkasında ışık vardı, tertemiz süzülüyordu, öyle hiç kimseye.

Benzin almak için durduk. İnip kapıyı arkasından kapattığını gördüm. Görevliye talimatları verişini, her şeyi nasıl hallettiğini duydum. Koltuğa iyice yerleşip

sırtını biraz indirdim. Azıcık. Bir anlığına o ılık kabinin içinde kendimi yalnız ve mutlu hissettim. Ölümünden sonra böyle bir şey varsa beni rahatsız etmez, diye düşündüm. Böyle bir an olsa, sonunu görmeyeceğim kadar uzun bir süre durabilecek bir an.

Mini markete yürürken arkadan gördüm onu. Rafaların önünde, ne olduğunu çıkaramadığım bir şişe seçti. Akaryakıt pompacısının pembe, yuvarlak yüzü arabanın ön camında belirdi. Camı temizlesin mi temizlemesin mi diye sormak istiyordu. Başımı evet anlamında salladım, araba benim olmamasına rağmen. Işıldayan suyun çatının üstünden akıp gidişini daha iyi izleyebilmek için müziğin sesini kısıtım. Bu şelalenin arkasından o belirdi, geri geliyordu. Dışarıdan kapıyı açıp yola çıkmadan önce banyoya gitmek isteyip istemediğimi sordu, yok, dedim. Yolculuk için gereken bir şey var mı, diye sordu, yok, dedim.

Kemerlerimizi takıp yola koyulduk. Sağ koluyla direksiyonu kullanma şeklini çok seviyorum, sanki sol koluna hiç gerek yokmuş gibi. Benim tarafımda kalan kolunun yan tarafında birisi ona saldıracak olsa savunmada kullanılabilecek bir şekil belirliyor.

Doğum günüm olduğunu ona söylemeyi düşündüm ama ne tepki vereceğini bilemedim. Birbirimizi çok az tanıyorduk. Doğaçlama çıktığımız bu hafta sonu kaçmağı için ziyadesiyle az tanıştığımızı söylerdi kim olsa. Bilhassa da annem. Ama ziyarı yoktu. Hiç mi hiç yoktu hem de. Yapacak bundan daha iyi bir işim de yoktu zaten.

İlk ücretli geçişe çabuk geldik. Hemen acele edip ödemek istedim, cüzdanımı kabaca açıverip her şeyi

üzerime boca ettim. Koltuğu bozuk paralarla, kırıntılarla doldurdum ama çabucak kendime geldim ve kolumu onun önünden uzatarak banknotu görevlinin eline kadar zamanında tutuşturmayı başardım. Kadının parayı aldığı o bir saniye içinde dönüp öptü beni. Sonra ben yarattığım felaketi düzeltmeye çalışırken radyoyu değiştirdi.

Otobanın rakımı yükseliyor, şimdi mahalleler biraz aşağıda kalıyordu. Yumuşak bir arabaydı, sanki hareket etmeden ilerliyor gibiydik. Reklam panoları devasa yel değirmeni kolları gibi geçiyordu: Tabelalar benim uyuduğum oda kadar büyüktü. Binalar ise ufukta birbirleriyle dirsek teması kuruyordu çökmüş bir ordu misali. Hâlâ şehirden çıkmaya devam ediyorduk ve bir süre boyunca şehirden tamamen çıkmamız imkânsız gibi gözüküyordu.

Düz zeminin görülebildiği en uzak yere ve hava dışında başka hiçbir şeyin görülemediği noktaya dek gitmek istiyorduk; kendimize bu görevi biçmiştik. Anlaşmamız gayet basitti: Bize bunu sunabilecek kuzeydeki ilk noktaya dek akıntıya bırakacaktık kendimizi. Bu anlaşmayı yaptığımız gece bana kendisinin de bazen taşınmayı düşündüğünü söylemişti. Evini satıp daha küçük bir yere yerleşmeyi. Şehir merkezinin iğrenç kaldırımlarında yürüyüşe çıkarmak zorunda kalmayacağı bir köpeği olmasının hayalini kuruyordu. Bir arka bahçesi olan, bu bahçede bir ağaç gölgesine oturabileceği bir evdi hayali.

Arabada açmadı bu konuları ama henüz neredeyse hiçbir şeyden konuşmamış iki insan neden konuşabilir ki? Dilimin ucuna sorular geldi fakat sormadım. Sessizlik çetindi ve aramıza görünmez bir hava yastığı misali güzelce yerleşmiş gibi görünüyordu gözüme. Arabalar

bizi geçiyordu ancak her şeyin bizim yanımızdan daha hızlı geçmeye başladığını hissediyordum. Fark etmesin, gücenmesin diye hız göstergesine çaktırmadan baktım. Her şey yolundaydı.

Binalar şimdi daha alçaktı. Sağda solda kablolar, direkler, bir deri bir kemik kalmış duvarlar. Ne kadar uzaklaştığımızı sordum ama bu mahalleleri o da tanı-mıyordu. Arka planda altın bir şimşek, gökyüzündeki bir çatlaktan yol açıyordu kendine. Bir şey daha söyleyecek, havanın ne kadar faydalı olduğuna dair bir hesap yapacaktım yüksek sesle ama hiçbir şey söylemedim.

Onun yerine su uzattım ona.

Etrafımız arabalarla, otobüslerle, minibüslerle ve motosikletlerle çevrili halde ilerliyorduk; bunları ya geçiyor ya da geçmelerine izin veriyordu, sağ kolu sabit. Benim üstüme bir uyku çöktü. Gözlerimi açık tutmaya çalıştım ama gece zorlu düşüncelerin tuzağına düşmüş, az uyumuştum. Birkaç kez iptal etmek için onu arayacak oldum ama komodinin üzerindeki iki ayrı kitap yığınını beni her seferinde oyalayıp vazgeçirmeyi başardı.

Uyandığımda hâlâ otobandaydık. Ne kadar vakit geçtiğinin farkında bile değildim. Özür diledim ama onun pek kızmış bir hali yoktu. Melodisi tanıdık bir albüm çalıyordu ama aynı zamanda daha önce hiç duymadığıma da emindim. Saçımı okşadı. Sevgi hissettim.

İnsan ağzını uzun süre kapalı tutunca gelen o kekremsi tat vardı ağızımda. Su içtim. Biraz toparlanıp baktım. Asfaltın üzerindeki beyaz çizgiler ardı ardına çabuk çabuk ilerliyor, tek bir daimî yılanı dönüşüyordu. Ama hız göstergesi hâlâ aynıydı.

İyi misin, diye sordu; ben de evet, dedim, iyiydim. Zihnimi dağıttım. Babasını sordum. Benden önce sevdiği kadınları sordum. Bugüne kadar ona zarar vermiş olan her şeyden nefret ettim, öyle bir nefretti ki beyin hücrelerimin güzergâhında ilerlemeyi sürdüren baş dönmesinden ayırt edemiyordum. Aşağı inmek yerine yukarı çıkmakta oldukları görülen iki nehirdi bu ikisi. Niçin nefret ediyordum? Nefret etmeye ne hakkım vardı ki benim?

Birden aklıma bir fikir geldi. Kafamın içinde baş gösterip yükselmekte olan ve bana kasvetli direktifler veren, kesin hatları olan bir düşünceydi. Bir süre önce geri çekilmiş olan şimşeğin gidişi, kaplumbağaların kabuklarına dönüşü gibi olmuştu; şimşeği gördüğüm gibi gördüm onu da. Şimdi gökyüzü hiçbir şeye geçit vermiyordu ama arkasında gecenin çökmekte olduğu kesindi.

Bu fikirden nefret ediyor ama alt edemiyordum da onu. Ellerime, gümüş yüzüğüme bakıyor, bilekliklerimi sayıyordum. En yakınımnda ne varsa ona uzanmaya çalışıyordum ki kafam içindeki o düşünceyle iltihaplanmış bir balon gibi benden uçup gitmesin. Evden getirdiğim bir kurabiye paketini açtım. Ona da uzattım bir tane.

O ise devam ediyor, babasından, onu benden önce yaralayan kadınlardan bahsedip duruyordu. Sesi, düşüncemin etine saplanan bir kılıçtı. Suyun üstüne çıkarıyordu beni. Telaffuz ettiği her bir sözcüğe ahşaptan kalaslarmış gibi tutunabiliyor, hepsi eriyip yitene dek tekmeleyerek biraz daha dayanabiliyordum. Sonra başka sözcükler söylüyor, ben bu sözcüklere de sarılmaya koşuyordum.

Bana tam olarak neler dediğini bilmiyorum. Bir anlığına duraksadı ve daha evvelki sessizlik geri döndü. Yeniden uyumaya çalıştım. Yüzümü göremesin diye başımı sağ tarafıma düşürdüm.

Etraftaki yapıların araları yavaş yavaş açılıyordu. Şehir dağılıyor ve çorak araziler, çöplükler, şekilsiz alanlar ortaya çıkıyordu. Henüz dümdüz bir manzara oluşturmuyor ama yine de bana bir tür dinginlik veriyorlardı. Kıvrılıp tortop olayım dedim ama yer yoktu. Emniyet kemeri belimi sıkıyordu. Kaç zamandır yoldaydık? Bir saat? İki saat?

“Durabilir miyiz?”

“Durmak mı?”

“Evet, durabilir miyiz lütfen?”

“Tamam, bir sonraki benzin istasyonunda dururuz”.

“Yok, şimdi duralım diyorum.”

“Ama burada duramayız, yasak. Bir sonraki istasyonda dururuz.”

“Ama ben şimdi diyorum, duralım.”

“Duramayız, neyin var senin? Bekle azıcık, şurada bir rampa var.”

“Şu kenarda duramaz mıyız?”

“Hayır, duramayız, her tarafı tabela dolu orasının. Ne oluyorsun yahu? Öldürmek mi istiyorsun bizi?”

Sesinde sabırdan başka bir şey okunmuyordu ama söyledikleri de ortadaydı işte. Bana kalabalığın ortasında karşıdan karşıya geçmeye çalışan bir iskelete bakar gibi bakıyordu. Biraz önce söylediklerimi hiç söylememişim gibi bir sonraki benzin istasyonu olur, dedim,

ne zaman olursa olsun. Düşüncem, şimdi yüzeye çıkana kadar geldiği yolu geri gitmekteydi. Nereye kadar geri çekildiğini tam bilemiyorum.

Gülümseyip yeniden saçımı okşadı. Sabırsızlanışımı ilgili bir espri yaptı, sonra da sağ elinin işaret parmağını kaldırarak, ama elinin geri kalanını direksiyondan çekmeden, kaçış noktasını gösterdi. Ufka çok az kaldığını söyledi. Haritaya bakıp bir kasaba seçmemi istedi benden. Hangisi olursa, dedi. Mesela ismi bana en güzel gözüken olabilirdi.

En çirkin isimli olanı seçtim, bana en güzel o gözükmüştü. Başımı pencereye doğru eğip ağırlığını bıraktım. Evren, dikiz aynasından zarifçe uzaklaşmaktaydı.

VALERIA TENTONİ: *Elmas Öfke*

"Valeria Tentoni'nin
yoğun ve patlamaya
hazır tonlardaki anlatısı
kesif bir şiir tadında."

Cynthia Rimsky

Arjantinli yazar Valeria Tentoni'nin sekiz öyküsünü içinde tutan *Elmas Öfke*, kişisel felaketlerini yaşamış, onların etkisinden çıkmak için uğraşan karakterlerini anlatıların sonunda çatallı yolların başında bırakıyor. Uçlarda bulunan bu hikâyelerle okur da benzer seçeneklerle karşı karşıya, ister istemez. *Marta Brunet Latin Amerika Öykü Yarışması*'nda Birincilik Ödülü'ne layık görülen Tentoni, okurundan işbirliği isteyen kurmacalarında, mizansenlerin hücresele detaylarını sergilerken, aynı hikâyenin farklı biçimlerde okunabildiğine dair işaretler saklıyor. Biten bir aşkın yası, seyahat ya da ölümcül bir ameliyat *Elmas Öfke*'nin içeriği olabilirken okur fantastik-psikolojik unsurlarla karşı karşıya.

978-605-73687-7-5

9 786057 368775

othellokitap.com

o othellokitap

o othellokitap

f othellokitap

dublinesk:13

LO
othello